

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησίᾳ δραχμαὶ 100. 'Εξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— 'Αγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουδαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

'Αθήναι, 2 'Ιουλίου 1938

'Ετος 60ον.—'Αριθ. 31

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΘΑΜΕΝΟΙ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΙΟΝΙ

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὰ τελευταῖα Μαρμούθ

Τὰ μαμμούθ ξεπρόβαλαν στὸν ὁ-
ρίζοντα σὺν μιᾷ συμπαγῆς μάζας.

Ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν; Πρὸς ποῖες
καινούργιες χώρες πῆγαιναν τὰ πε-
λώρια αὐτὰ μεγαθήρια μὲ τὴ μακρυὰ
μλλιαρὴ γούνα, τὴν κατάμαυρη μὲ
κοκκινωπὲς ἀνταύγειες;

Ἐφευγαν ἀπὸ ἕνα κόσμον ποὺ τοὺς
εἶχε γίνει ἐχθρικός καὶ τραβοῦσαν σὲ
ἄλλες χώρες, ὅπου ἡ φυλὴ τους θὰ
μποροῦσε νὰ ζήσῃ εἰρηνικά, μέσα σὲ
χλοερὰ λιβάδια ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν
θὰμποροῦσαν ποτὲ νὰ τ' ἀνακαλύ-
ψουν. Τὸ ἐνστικτὸ τους τὰ ὡδήγοῦσε
κατὰ τὸ νοτιᾶ. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ μέ-
νουν ἂν δὲν ἤθελαν νὰ ἐξολοθρευθοῦν
ὀριστικά, γιατί αὐτὰ ποὺ περνοῦσαν
ἦταν τὰ τελευταῖα μαμμούθ.

Μπροστὰ πῆγαινε ἕνα ἀρσενικό,
πελώριο. Εἶχε πᾶν ἀπὸ τέσσερα μέ-
τρα ὕψος. Τὰ χαυλιόδοντά του, μα-
κρυὰ ὡς δυὸ μέτρα, σχημάτιζαν ἀπὸ
ἕνα ἡμικύκλιο, ἀπὸ τὸ ἕνα κι' ἀπὸ
τ' ἄλλο μέρος τῆς μαλλιαρῆς του
προβοσκίδας. Νοιώθοντας τὴ σοθα-
ρότητά τῆς ἀποστολῆς του ἀνοίγε τὸ
δρόμον κατὰ τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας
κι' ἀπὸ πίσω του τὸν ἀκολουθοῦσε
τυφλὰ ὅλον τὸ κοπάδι.

Αὐτὸ τὸ κοπάδι ἦταν ὅ,τι εἶχε ἀ-
πομείνει ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν μαμμούθ
ποὺ τὴν ἐποχὴ τῶν παγετῶνων εἶχεν
καταλῦσει τὴν Εὐρώπην καὶ τὴ βό-
ρειον Ἀσίαν φθάνοντας ὡς τὴν Ἀλάσκα
ἀπὸ ἕνα Ἰσθμὸ ποὺ σήμερὰ βούλια-
ξε κάτω ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Ὠκεανοῦ.

Πρὶν ἀπὸ δεκάδες πολλῶν αἰώνων
κατοικοῦσαν στίς χώρες τίς γειτονι-
κὲς μὲ τὸν Πόλον, Τότε ἡ γῆ ἦταν

ὡς ἐκεῖ κατοικήσιμη. Μὰ μὲ τὸν και-
ρὸ τὸ κλίμα ἔλλαξε. Οἱ πάγοι ἀρχί-
σαν νὰ σκεπάζουν τὰ χλοερὰ λιβά-
δια καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἔφυγαν ζητώντας
μέρη γιὰ νὰ βοσκήσουν.

Τὰ μαμμούθ ἀκολούθησαν τὴ γε-
νικὴ αὐτὴ μετανάστευση καὶ πῆγαν
μαζὶ μὲ τοὺς ταρανδούς, μὲ τοὺς βου-

βάλους, τίς ἀντιλόπες καὶ τὰ ἄλογα.
Ὁ τριχωτὸς ρινόκερος, ἀχώριστος
σύντροφος, τοῦ γίγαντα τῆς στέππας
ἀπεφάσισε κι' αὐτὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὸν τόπον αὐτὸν ποὺ ἀρχισαν νὰ τὸν
σκεπάζουν ὀλόκληρον οἱ πάγοι. Ὅ-
λοι μαζὶ κατέβηκαν στὴ χώρα ποὺ
μιὰ μέρα θὰ ὀνομαζόταν Εὐρώπη.

Καὶ οἱ πάγοι κατέβαιναν, κατέβαι-
ναν σὲ μάζες τρομακτικὲς ἀπὸ τὸν
πόλον. Πλημμύριζαν τίς κοιλάδες, ἱ-
σοπέδωναν τοὺς λόφους καὶ σκέπα-

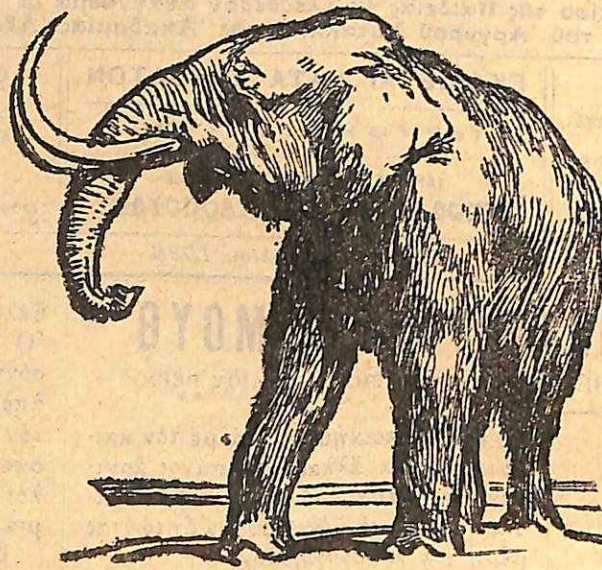

«Καὶ πίσω ἀπὸ τὰ μαμμούθ πῆγαν
οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς γυναῖκες καὶ τὰ
παιδιά τους...»

ζαν τὰ βουνά μ' ἓνα στρώμα χιονιοῦ πού σ' ὠρισμένα σημεῖα θά εἶχε πάχος ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μέτρα.

Τὰ μαμμοῦθ εἶχαν σκορπιστεῖ στὴν Εὐρώπη πού ἡ γειτονιά τῶν παγετῶν τὴν εἶχε μεταβάλει σ' ἓνα ἀπέραντο λιβάδι, μιὰ στέππα χωρίς ἀρχὴ καὶ τέλος. Παντοῦ φύτρωνε χορτάρι, χορτάρι παχὺ καὶ καταπράσινο πού ἡ μονοτονία του κοδόταν πότε πότε ἀπὸ μερικές συστάδες ζαρωμένων δένδρων. Καὶ βασιλιάς τῆς στέππας ἦταν δίχως ἄλλο τὸ μαμμοῦθ.

Μὰ μιὰ μέρα κάποιος στάθηκε ἀντιμέτωπός του, πού δὲν ἀναγνώριζε τὴν παντοκρατορία του καὶ δὲν δίστασε νὰ στήσῃ πόλεμο μαζί του. Ἦταν ἓνα πλάσμα μικρόσωμο κι' ἀδύνατο. Δὲν εἶχε οὔτε κέρατα οὔτε ὄστρακο γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴ ζωὴ του, καὶ γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ κορμί του ἀπὸ τὸ κρῦο ἀναγκαζόταν ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ ζῶα τὴ γούνα τους: Ἦταν ὁ ἄνθρωπος.

Βασιλιάς τῆς στέππας ἦταν τὸ μαμμοῦθ. (Σελ. 270, στ' α')

Τὴν πρώτη φορὰ πού ἀντικρύθηκαν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μαμμοῦθ τὰ ἔχασαν κι' οἱ δύο τους. Οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν πανικόβλητοι. Τὰ μαμμοῦθ δὲν πολυκατάλαβαν τί λογὴς ζῶα ἦταν αὐτὰ τὰ περίεργα πλάσματα πού ἔτρεχαν μὲ τὰ πίσω πόδια τους. Μὲ τὰ μικρὰ κασταὰ ματάκια τους τοὺς παρακολοῦθουν μὲ περιέργεια στὴ φυγὴ τους μὰ χωρίς καμμιὰ ἀνησυχία. Ἐνοιωθὰν τόσο δυνατὸ τὸν ἑαυτὸ τους, ὥστε δὲ φοβόταν κανένα.

Μὰ οἱ ὄροι ἄλλαξαν γρήγορα. Ἐνῶ ὠραῖο πρωῒν τὰ μαμμοῦθ τοιμήθηκαν ἀπὸ κάτι περίεργες ξύλινες μύγες μὲ πέτρινες μύτες καὶ τίς μύγες αὐτὲς τοὺς τίς ἔριχναν τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα πλάσματα πού περπατοῦσαν στὰ πίσω πόδια τους.

Στὴν ἀρχὴ τὰ μαμμοῦθ οὔτε ἔδωσαν καμμιὰ σημασία σ' ὅλες αὐτὲς τίς μικροεπιθέσεις. Τίναζαν τὴν παρειὰ τους γούνα κι' ἔρριχναν κάτω τὰ ἐνοχλητικὰ ἀγκαθερά ἐκεῖνα ξύλα. Μὰ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα οἱ ἐπιθέσεις γίνονταν συχνότερες, οἱ μύγες χώνονταν βαθύτερα μέσα στὸ κρέας. Τὰ τοιμήματα γίνονταν πληγὲς πού μάτωναν.

Ποιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτὰ τὰ αὐθάδη ζῶα πού τολμοῦσαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸ βασιλιά τῆς στέππας; Ἐξαγριωμένα τὰ μαμμοῦθ σκότωναν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους γιὰ ἐκδίκηση.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν τρόμαζαν, δὲν δειλιάζαν καὶ τὰ μεγαθήρια κατάλα-

βαν ὅτι εἶχαν ἀντίκρυ τους ἓναν ἀληθινὸ ἐχθρό, ἓνα μονάχα, μὰ ἐπίβο-πο, πού ἔπρεπε νὰ τὸν λογαριάζουν.

Γιατί οἱ ἄνθρωποι εἶχαν στήσει πόλεμο σ' ὅλα τὰ ζῶα, ὅσο μεγάλα κι' ὅσο δυνατὰ κι' ἂν ἦταν. Καὶ τό-

Οἱ πάγοι ἐξακολουθοῦσαν πάντα τὴν ἀθρόο τους κατὰ τὸ νοτιὰ καὶ τὰ κοπάδια τῶν ζώων στὴν προσέγγισή τους ἐφευγον ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ κατέβαιναν κι' αὐτὰ νοτιώτε-τερα. Οἱ γενεὲς τῶν μαμμοῦθ διαδέχονταν ἡ μία τὴν ἄλλη καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἡ πείρα τους γινόταν μεγαλύτερη μὰ καὶ ὁ πόλεμός τους μὲ τὸν ἄνθρωπο πὺδ σκληρὸς ἀκόμα.

Γιατί κι' οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸν καιρὸ εἶχαν τελειοποιήσει τὰ φονικά τους ὅπλα. Κι' εἶχαν ἀποκτήσει καὶ τὴν πείρα πού κληροδοτοῦσαν στοὺς ἀπογόνους τους καὶ πού γινόταν ὁ-λαένα μεγαλύτερη. Κι' ἡ βασι-λεία τους σταθεροποιήθηκε ἐπάνω σ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα κι' ἦταν ἡ βασιλεία τοῦ πνεύματος πού σιγὰ-σιγὰ εἶχε καταφέρει νὰ ἐκθρονίσῃ τὴ βασιλεία τῆς σωματικῆς δύναμης.

Τὰ ζῶα τῆς στέππας ἔμαθαν νὰ φοβοῦνται τὸν φοβερό αὐτὸν ἐχθρό τους καὶ νὰ φεύγουν μακριὰ του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΛΙΜΑΝΙ

Οἱ καταχνιὲς πού ὑφαίνουνε
τὸ ροῦχο τοῦ χειμῶνα
Ἐδῶξαν τίς νεοαῖδες
μὲ τὴ στερνὴ ἀλκυόνα
Ἄγριο τὸ κύμα τῆς νοτιάς
τώρα χτυπᾷ ὀλόνενα
Κι' ὁ ἀντίλαλός του στὴ σπηλιά
βαθεῖα βογγάει θλιμμένα.

Θαλασσινὸ φθινόπωρο
στὸν πάτο ἔχει σκεπασεῖ
Τίς ἀστραπὲς τῶν κοχυλίων
καὶ τῶν φυνιῶν τὰ δάση,
Καὶ μιὰ θολοῦρα ἀδιάκοπη,
ποὺς ἔχει, ποῦχει πάρε
Τὸ τρέκλισμα τοῦ κάβουρα,
τῶν ἀχινῶν τὸ σμάρι.

Σὰν κάστρα πού ρημάζανε
τὰ βράχια στὸ λιμάνι
Μόνον τῆς μπόρας ἔμειναν
οἱ γλάροι καπετάνιοι
Κι' ἡ χειμωνιάτικη νυχτιά
μονάχ' αὐτὴ τὸ ρίχτει
Στὴν κυματοῦσα θάλασσα
τὸ σκοτεινὸ τῆς δόχτυ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΟΙ «ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ»

Ἡ σειρά αὐτὴ τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Φάν τελεσίωσε μὲ τὸν «Ἰούλιο» πού δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο δωδεκάσελίδο. Γιατί εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ πέρου τὸν Ἰούλιο καὶ τὰ σχετικὰ ποιήματα γιὰ τοὺς μῆνες Ἰούλιο, Αὐγουστο, Σεπτέμβρη, Ὀκτώβρη καὶ Νοέμβρη ὑπάρχουν στὸν τόμο τοῦ 1937, τὸ καθένα στὸ πρῶτο φυλλάδιο καθενὸς ἀπὸ τοὺς παραπάνω μῆνες.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ Σταθμὸς Ἀθηνῶν ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς τῶν μεταδόσεων νὰ τοῦ γράφουν τίς ἐντυπώ-σεις τους, τίς κρίσεις τους καὶ τίς προτιμήσεις. Κι' ἀπὸ τὰ γράμματα πού ἔλαβε—διάβασα σὲ μιὰ ἐφημερί-δα— διαπιστώθηκε πὺς οἱ περισσό-τεροι προτιμοῦν «ἐλαφρὰ» μουσικὴ καὶ λαϊκὰ τραγούδια. Μοῦ φάνηκε παράξενο. Γιατί τὰ λαϊκὰ ἢ δημοτι-κὰ τραγούδια, αὐτὰ δηλαδὴ πού συν-θέτει καὶ τραγουδεῖ ὁ λαός, δὲν εἶ-ναι καθόλου «ἐλαφρὰ μουσικὴ». Εἶ-ναι πολὺ σοβαρὴ μάλιστα. Ἐχουν βαθὺ αἶσθημα, μεγάλο πάθος, κι' ἂν λείπῃ ἡ τέχνη, τοὺς περισσεύει ὅμως ἡ ἔμπνευση. πού εἶναι τὸ κυριώτερο. Εἶναι κι' αὐτὰ σὰν τὰ δημοτικὰ ποιή-ματα, πού χωρίς νὰ εἶναι καμωμένα μὲ τὴν τέχνη πού βάζουν οἱ σοφοὶ ποιητές, εἶναι ἀριστουργήματα. Ἐν-νοῶ τὰ καλύτερα, γιατί δὲν εἶναι βέ-βαια κι' ὅλα. Ἐτοί κι' ἀπὸ τὰ λαϊκὰ τραγούδια δὲν εἶναι ὅλα σοφὰ· ὁ-πάρχουν κι' ἐλαφρὰ, ὑπάρχουν, ἂν θέλετε, κι' ἄσχημα δηλαδὴ ἐλαφρὰ χωρίς τουλάχιστο χάρη. Ἀλλὰ πολ-λὰ εἶναι... μεγαλεῖο. Ἐκφράζουν τὸν πόνο, τὴ λύπη, τὴ μελαγχολία, τὴ χαρὰ, τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν ὀργή, τὸ μῆος, τὴν ἀγάπη—ὅλα τὰνθρώ-πινα μὲ τρόπο πού μόνο μεγάλοι μουσικοὶ μποροῦν νὰ τὰ ἐκφράζουν. Καὶ γι' αὐτὸ μπαίνουν τόσο βαθιὰ στὴν ψυχὴ μας.

Γιαννιώτικα, Πολίτικα,
Τραγούδια ἀνατολίτικα,
Μακρόσυρτα, λυπητερά

λέει κάποιος κι' ὁ Παλαμάς. Τὸ Σῆμα τοῦ Σταθμοῦ μας εἶναι ἓνα μοτίβο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο «Δαγιαρνί». Κι' εἶδα ἄνθρωπο νάκούῃ αὐτὲς τίς λίγες νότες καὶ νὰ δακρύζῃ.

Ἐνὰ κακὸ μόνο ἔχουν τὰ λαϊκὰ τραγούδια—τὰ φυσικά, ἐννοῶ, τὰ γνήσια, ὅπως τὰ λέει ὁ τσοπάνης στὸ βουνὸ ἢ ὁ γεωργὸς στὸν κάμπο, ἢ ἡ χωριατοπούλα στὴ βρύση, εἶναι μονότονα, μακριὰ, βαστοῦν πολὺ, κου-ράζονται. Γι' αὐτὸ θέλουν διασκευὴ, ἐπεξεργασία. Πολὺ πὺδ εὐχάριστα ἀ-κούγονται ἐκεῖνα πού τὰ πῆραν κα-λοὶ μουσικοὶ καὶ τὰ διασκεύασαν μὲ τέχνη, ἢ κράτησαν μόνο τὰ μοτίβα τους καὶ τὰναδημιούργησαν μὲ τεχ-νικὴ ἀνάπτυξη καὶ ἐναρμόνιση. Τοῦ «Δαγιαρνιού» ἄξαφνα ὑπάρχουν δυὸ ὠραίες διασκευὲς κι' ἀπὸ τὸ Σταθμό, πού συχνότατα μεταδίδει λαϊκὰ τρα-

γούδια, ἀκούμε πότε τὴ μιὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη. Πολλοὶ Ἕλληνες—καὶ ἔξ-νοι ἀκόμα—συνθέτες διεσκεύασαν ἢ ἀναδημιούργησαν λαϊκὰ τραγούδια: ὁ Πετρίδης, ὁ Λαμπιλέτ, ὁ Μαρσίς, ὁ Σηλάτος, ὁ Σαμάρας. Ἀπὸ τοὺς καλύτερους εἶναι ὁ Μανώλης Καλο-μοίρης. Ἀκούσατε τὴν «Κατάρρα» του; Λαϊκὸ τραγούδι ἀναδημιουργη-μένο μ' ὅλη τὴ σοφία τῆς τέχνης, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, δημοτικὸ ποίημα τονισμένο μὲ τὰ κατάλληλα λαϊ-ὰ μοτίβα—ἀριστοῦργημα. Κι' αὐτὴ εἶ-ναι ἡ «ἐλληνικὴ μουσικὴ» πού ἀρ-χισε νὰ δημιουργηθῇ. Οἱ Ἕλληνες μουσικοὶ θὰ συνθέτουν πάντα σ' ἑλλη-νικὰ λαϊκὰ μοτίβα καὶ θὰ κάνουν τραγούδια, χορούς, συμφωνίες, ὅπε-ρες, ἀπ' ὅλα ἔτσι θὰ εἶναι μιὰ μου-σικὴ μὲ δική της ἐθνικὴ χαρακτῆρα, πού δὲν θὰ μοιάζῃ μὲ κανενὸς ἄλλου ἔθνους παρὰ μόνο κατὰ τὴν τέχνη, πού γιὰ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη εἶναι ἴ-δια. Γιὰ τὴν τέχνη τῆς λοιπὸν θὰ εἶναι ἐρωπαϊκὴ, μουσικὴ διεθνὴς, παγκόσμια· γιὰ τὸ χρῶμα τῆς, γιὰ τὰ μοτίβα τῆς θὰ εἶναι ἐλληνικὴ. Ὁ Καλομοίρης π.χ. ἔχει γράφει καὶ συμ-φωνίες γιὰ μεγάλῃ ὀρχήστρα, πού μπο-ροῦν νὰ παίζονται—καὶ παίζονται—μπροστὰ σὲ ὁποιοδήποτε ἐυρωπαϊ-κὸ κοινό, ἀλλὰ πού εἶναι ἐλληνικὲς.

Κάθε ἄλλο λοιπὸν παρὰ «ἐλαφρὰ μουσικὴ» τὰ λαϊκὰ τραγούδια. Τέ-τοια εἶναι μόνο τὰ τραγούδια πού γράφουν μέτριοι συνθέτες, κατὰ μί-μηση ξένων, μὲ ξένους ρυθμούς, μὲ

ξένες μελωδίες, χωρίς κανένα ἑλλη-νικὸ χρῶμα, γιὰ ἐπιθεωρήσεις, γιὰ ὀπερέτες καὶ καθεξῆς. Καὶ γελοῖα φοῖ τρετ καὶ ταγκό, πού κι' οἱ στίχοι τους εἶναι τόσο γελοῖοι ὅσο κι' ἡ μου-σικὴ τους. Ἀνθρώπος πού ἔχει καὶ τὸ ἐλάχιστο γούστο, αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀκούῃ παρὰ μὲ ἀηδία. Μὰ κι' εὐχαρίστηση κάποτε ἂν τοῦ κάνουν, εἶναι μιὰ εὐχαρίστηση καπεινῇ, κα-τώτερη. Τὰ τραγούδια αὐτὰ ἀντιστοι-χοῦν μὲ κάτι ἐλαφρὰ, σαχλὰ κι' ἀ-νούσια διηγῆματα. ἄσπενα πολλὲς φο-ρές, πού δημοσιεύουν τὰ λαϊκὰ πε-ριοδικὰ Παῖς «σεβόμενος τὸν ἑαυτό-του» τὰ διαβάξει; Ἐ, βεβαίως δὲν εἶναι δυνατό νὰ διαβάξῃ κανένας μό-νο Ὅμηρο, Αἰσχύλο, Ντάντε, Σαιξ-πηρ, Γκαίτε· θὰ διαβάσῃ καὶ κατὶ εὐκολώτερο, προσιώτερο—Μέναν-δρο, Πλούταρχο, Λουκιανό, Ντικενς, Ντιντέ, Παλαμά, Παπαδιαμαντή, Ὁ-χι ὅμως καὶ παρακάτω, γιατί δὲν ἀ-εῖζει τὸν κόπο. Ἐτοί δὲν μπορεῖ νάκούῃ πάντα καὶ Μπετόβεν, Μό-ζαρτ, Βάγκνερ, Σοπέν· ἡκούσῃ καὶ Βέρντι, καὶ Γκυρνό, καὶ Μασκάνι καὶ Πουτσίνι. Ὅχι ὅμως καὶ «τραγουδά-κια» ἀπὸ ὀπερέτες κι' ἐπιθεωρήσεις. Πάει πολὺ κάτω. Κι' ἂν πραγματι-κῶς οἱ περισσότεροι προτιμοῦν «ἐλα-φρα μουσικὴ», δὲν πιστεύω νὰ τοὺς κάμῃ τὸ κέφι ὁ Σταθμὸς καὶ νὰπο-κλείσῃ τὴ μουσικὴ πού ἐξυψώνει, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴ μουσικὴ πού δια-φθεῖρει.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΔ'

Ἀπὸ κεῖ πού στέκεται, ὁ Κωστάκης βλέπει τὰ θυμωμένα, τὰ μανιώ-δη ἐκεῖνα κορίτσια νὰ τρέχουν κατὰ πάγω του καὶ μαντεύει τί τὸν περι-μένει. Ἀλλὰ δὲν φεύγει, δὲν καταδέχεται νὰ τὸ σκάσῃ μπροστὰ στὸν ἐχ-

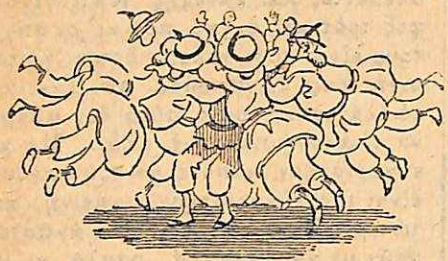

θρό. Εἶναι ἱππότης. Θὰ τίς περιμένῃ γενναῖα, θὰ τοὺς ἐξηγήσῃ θὰ δικαιο-λογηθῇ, θὰ τοὺς ζητήσῃ συγνώμη. Καὶ δοχίξει μάλιστα:

—Ἄ, δεσποινίδες!... πόσο λυπούμαι!... Ἐχετε δίκιο, ἀλλὰ δὲν φταίω κι' ἐγώ... Θέλησα...

Οἱ Βαλακιάδες δὲν ἀκούνε τίποτα. Πρὶν τὸν φθάσουν ἀκόμα, τὸν κόβουν

και τον βορίζουν: «Πάψε, παλιόπαιδο, χαμένε, μάγκα, αλήτη, έλεεινέ!» Και πέφτουν όλες άπάνω του σά Μαινάδες, τον περικυκλώνουν σά σμάρι από θυμωμένες μέλισσες. Και τον χτυπούν με τὰ χέρια, τον χτυπούν με τὰ πόδια, τον τσιμπούν, τον γρατσουνίζουν. Άδύνατο πιά νά φύγη ό Κωστάκης, αδύνατο νά τὰ βάλη με τόσες έχθρές! Αφίεται παθητικά νά τον κάνουν ό,τι θέλουν. Και μόνο οι δασκάλες τον γλυτώνουν, πού επιτέλους φτάνουν κι' αυτές, αρπάζουν τις μαθήτρίες τους, τις τραβούν και τις αναγκάζουν νάφήσουν τό θυμά τους και νά τις ακολουθήσουν:

— Φτάνει πιά!... Ήσυχάστε!... Καί λίγη ντροπή!...

Η έκδρομή ματαιώνεται. Τά κορίτσια γυρίζουν στο σχολείο για νάλαξουν. Κι' ό Κωστάκης γυρίζει στο σπίτι του για νά κάμη τό ίδιο. Γιατί τὰ ρούχα του, τό κολλάρο του, ή γραβάτα του είναι καταξοχισμένα. Κι' ό ίδιος είναι ματωμένος στο πρόσωπο και στα χέρια από τις γρατσουνιές... Οι δικοί του τό ρωτούν πώς έγινε σέ τέτοια χάλια κι' ό ιππότης μας αναγκάζεται νά τους διηγηθή τό πάθημά του.

— Έτσι συμβαίνει καμμιά φορά, τοῦ λέει ή μαμιά του· πάει κανένας νά κάμη καλό και κάνει κακό. Έ, δέν τό ήθελες, δέν πειράζει. Άλλη φορά νά προσέχης.

— Καλή κι' ή ίπλωσύνη, τοῦ λέει ό παλπούς του, αλλά πρέπει νά λογαριάζη κανένας και τις δυνάμεις του. Εδιάβασες ποτέ τήν Ιστορία τοῦ Δόν Κιχώτη; Έτσι κι' εκείνος, για νά γλυτώση κανέναν αϊχιμάλωτο, τ'άβαζε με πολλούς κι' έτρωγε ξύλο τής χρονιάς του. Σήμερα τήν έπαθες και σὺ σάν τόν Δόν Κιχώτη.

Όσοτόο τό πάθημα έγινε μάθημα. Από τήν ήμέρα εκείνη, ό Κωστάκης γιατρεύθηκε από τήν μανία τής ίπλωσύνης.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

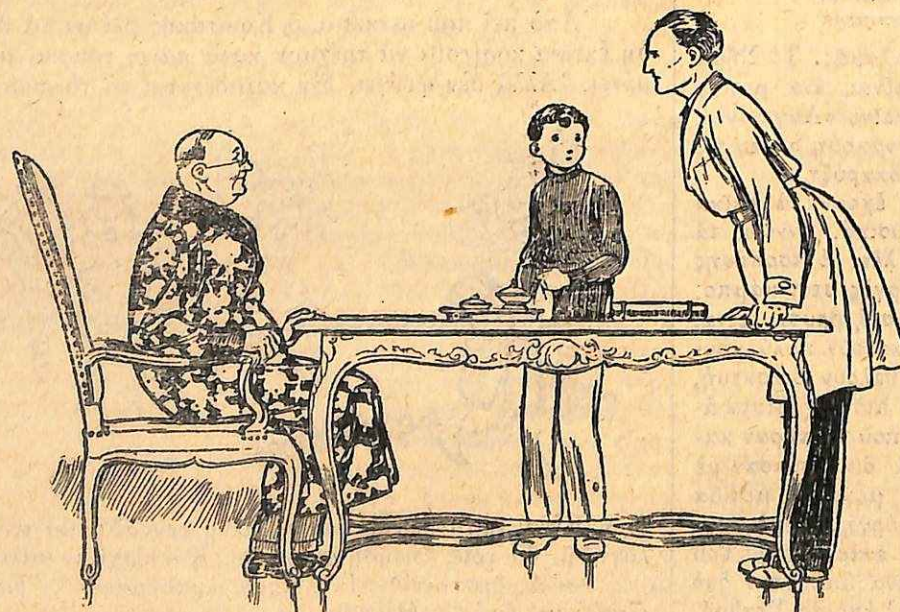
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Νά μπορούσαν τὰ σκυλιά νά μιλήσουν· και νά μπορούσαν οι άνθρωποι νά φανταστούν μονάχα πόσο ύποφέρουν τὰ έξυπνα αυτά ζώα, όταν βλέπουν πώς οι άνθρωποι δέν τὰ καταλαβαίνουν μόνο και μόνο γιατί τους λείπει ή μιλιτιά.

Νά έχει δη ό Λύκος τή μικρή του φιλενάδα, νά τοῦ έχει μιλήσει και νά μὴν μπορεί νά τή σπών άφεντικό του! Τό μόνο πού μπορούσε νά κάνη ήταν νά τοῦ δώση τό μαντήλι πού κρατούσε στοτόμα του κουνώντας γεμάτος χαρά τή ούρά.

«— Χαίρω πολύ πού σάς βλέπω, κύριε Κόστ, είπε ό βαρῶνος. »

— Ποῦ τό βρήκες αυτό; Ποιός στέδωσε; ή Άνναμπέλλα;

Αντί για άλλη άπάντηση ό Λύκος ξέφυγε από τό άγκάλιασμά του και άρχισε νά τρέχη μπροστά του γυρίζοντας κάθε τόσο τό κεφάλι του σάν νά τοῦ έλεγε: «Έλα από πίσω μου κι' εγώ θά σέ πάω στην Άνναμπέλλα».

Χωρίς νά διστάση ό μικρός άκούθησε τό σκύλο και μπρός ό Λύκος, πίσω αυτός, πέρασαν από τους πολυάνθρωπους δρόμους τής πολιτείας, βγήκαν στα προάστεια και στο τέλος πήραν τό δρόμο τής έξοχης με τὰ πανύψηλα δένδρα.

Πότε πότε ό Λύκος μυριζόταν τό χῶμα ὡσάν νά ήθελε νά προσανατολισθῇ, και ύστερα οδηγούμενος από τό ένστικτό του εξακολούθωσε τό δρόμο του. Ό Ριχάρδος για νά μὴν τόν χάσῃ από τὰ μάτια του έπρεπε νά τρέχη ὅσο κι' αυτός. Έτσι έτρεξαν χωρίς νά πάρουν άναπνοή ὡπου έφτασαν σ' ένα μεγάλο περιβόλι πού στο βάθος του φαινόταν ένα σταχτίσπιτι, μιὰ βίλλα. Εκεί ό Λύκος σήκωσε τό κεφάλι του και κοίταξε τόν κύριό του με μιὰ ματιά τόσο έκφραστική πού έμοιαζε σάν ανθρώπινη και ύστερα περνώντας ανάμεσα από τὰ κάγκελλα μπήκε μες στο περιβόλι και εξαπλώθηκε κάτω από τό τρίτο παράθυρο άριστερά.

Ό Ριχάρδος κατάλαβε πώς από τό παράθυρο αυτό θά πέταξε ή Άνναμπέλλα τό μαντήλι της στο Λύκο, μα ὅσο καλά κι' αν κοίταξε δέν μπόρεσε νά διακρίνῃ καμμιά ανθρώπινη μορφή ανάμεσα από τὰ τζάμια. Έκανε με προφύλαξη τό γύρο τοῦ σπιτιοῦ και είδε πώς ή είσοδος ήταν από τήν αντίθετη μεριά. Τά παράθυρα ήταν φωτισμένα, κανείς όμως δέν φαινόταν νά περνάῃ από μέσα κι' ούτε έφτανε σ' αὐτιά του κανένας ήχος. Τό σπιτι έμοιαζε σάν νά ήταν άκτοίμητο.

Ό Ριχάρδος δέν ήταν φοβητσιάρης, μα μπροστά στο σταχτερό αυτό σπιτι τό περιτριγυρισμένο από τόσο μυστήριο και τέτοια σιωπή, έννοιωσε τήν καρδιά του νά σφίγγεται. Τά χέρια του έπιασαν νευρικά τὰ σιδερένια κάγκελλα σάν νά ήθελε νά τὰ σπά-

ση. Μια στιγμή σκέφθηκε νά σκαρφαλώσῃ και νά πηδήσῃ μέσα στον κήπο, και νά προσπαθήσῃ νά μπῇ μέσα στο σπίτι, αντιμετώπιζοντας εκείνους πού κρατούσαν έγκλειστη τήν Άνναμπέλλα.

Μα ή έξαψή του έπεσε γρήγορα. Τί θά κέρδιζε αν έκανε ένα τέτοιο πράγμα; Μαλλον θά δυσκόλευε τήν άπελευθέρωση τής μικρής του φίλης. Σκούπισε τό ιδρωμένο μέτωπό του και σφύριξε έλαφρά τοῦ Λύκου. Ό σκύλος έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Καῦμένε μου Λύκο, είπε, κάνε άκόμη λίγη ύπομονη και θά έρθουμε μαζί νά έλευθερώσουμε τήν Άνναμπέλλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'

Η άφήγησῃ πού έκανε ό Ριχάρδος στον δημοσιογράφο φαινόταν ελότεια άπίθανη, μα ό Κόστ είχε μάθει νά μὴν παραξενεύεται για τίποτε.

Χωρίς νά χασομερήσῃ ό Κόστ τηλεφώνησε στην άστυνομία. Για καλή του τύχη ό άστυνόμος πού είχε αναλάβει τις άνακρίσεις για τήν εξαφάνιση τής Άνναμπέλλας ήταν παλιός και καλός φίλος τοῦ Καζιμίρ. Παραδέχθηκε λοιπόν χωρίς καμμιά δυσκολία ὅσα τοῦ είπε ό ντετεκτίβ και προθυμοποιήθηκε νά τόν βοηθήσῃ νά πᾶνε στη βίλλα ὅπου μπορούσαν εύκολα νά τή βρῶνε σύμφωνα με τις οδηγίες πού είχε δώσει ό Ριχάρδος.

Ό Κόστ πρόσφερε τό αὐτοκίνητό του και ύστερα από μισή ὥρα ό άστυνόμος συνοδευμένος από δυό άστυφύλακες και ντυμένος πολιτικά παρουσιάστηκε στο σπίτι τοῦ Κόστ. Εκεί ό Κόστ τοῦ σύστησε τό Ριχάρδο και ό μικρός διηγήθηκε με ὁ-λες τις λεπτομέρειες τήν Ιστορία τοῦ σκύλου με τό μαντήλι και τό μεταγόνι.

Ό άστυνόμος κούνησε με δυσπιστία τό κεφάλι του. Αὐτός ήταν συνειθισμένος σέ πιό συγκεκριμένα στοιχεία. Έπειδή όμως δέν τοῦ κόστιζε τίποτε νά εξακριβώσῃ αν αὐτή ή Ιστορία ήταν αληθινή, δέχθηκε νά πάῃ μαζί με τόν ντετεκτίβ ὡς τήν βίλλα.

Χαμογελώντας με δυσπιστία δέχθηκε ὡστόσο νά πάρῃ θέση δίπλα στον Κόστ μέσα στο αὐτοκίνητό του. Τό

άμάξι έτρεχε με γρηγοράδα ανάμεσα σέ πολύκοσμους δρόμους. Όταν βγήκαν έξω από τήν πόλη ό Καζιμίρ άνοιξε άκόμη περισσότερο τήν ταχύτητα. Ό άστυνόμος καθόταν δίπλα του, οι δύο άστυφύλακες στις πίσω θέσεις ό Λύκος ήταν εξαπλωμένος στα πόδια τους και ό Ριχάρδος από τό άλλο μέρος τοῦ Κόστ τοῦ έδειχνε τόν δρόμο.

— Πηγαίνετε ὁλότσα· θά σάς πῶ πότε νά στρίψετε.

Τό αὐτοκίνητο καταβρόχθιζε τὰ χιλιόμετρα και ό Ριχάρδος πού τις

τρεξε και κάθισε κάτω από τό τρίτο παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ.

— Βλέπετε; είπε ό Ριχάρδος στον Κόστ.

Έκείνος τοῦ έκανε νόημα με τό κεφάλι του και ύστερα έδειξε τόν σκύλο στον άστυνόμο.

— Τό βλέπω, έκανε εκείνος κουνώντας τους ὤμους του.

Όδηγούμενοι από τόν Ριχάρδο έκαναν τόν γύρο τοῦ σπιτιοῦ και βρέθηκαν στην πρόσοψη. Μια μαρμαρένια σκάλα οδηγούσε σ' ένα μεγαλοπρεπέστατο περιστύλιο άπλετα φωτισμένο. Ακούγοντας τὰ βήματα τους ένας επιβλητικός πορτιέρης βγήκε στο κεφαλόσκαλο.

Βλέποντάς τον ό άστυνομικός έδείλιασε.

— Δέν μοῦ λές, είπε στον Καζιμίρ, έχεις σκοπό νά κάνῃς έρευνα;

— Καί βέβαια, αν είναι ανάγκη.

— Μ' αὐτό λέγεται παραβίασις τοῦ οἰκογενειακοῦ αἵματος, τό ξέρεις. Μπορείς νά με καταστρέψῃς. Καί μάλιστα τή στιγμή πού τὰ φαινόμενα κάθε άλλο παρά δικαιολογοῦν τις ὑποψίες σου.

— Καλά, τόν έκοψε, ό δημοσιογράφος. Μείνε εἰς με τους άστυφύλακες. Θά μῶνόν μου εἶναι καί αν δῶ ὅτι μπορῶ νά σέ φωνάξω, χωρίς νά σέ βάλω σέ μελλάδες, τότε μόνον θά τό κάνω.

Και λέγοντας αὐτά έπιασε τόν Ριχάρδο από τό χέρι και άνέβηκε μαζί του τὰ λίγα σκαλιά πού έβγαζαν στο περιστύλιο.

Ό θυρωρός τους χαιρέτισε μ' ὅλη τήν έπιστημότητα.

— Τί έπιθυμεί ό κύριος;

— Ήθελα νά μιλήσω στον κύριο τοῦ σπιτιοῦ, είπε ό Κόστ κοιτάζοντας γύρω του.

— Δέν ξέρω αν ό κύριος βαρῶνος μπορεί νά σάς δεχθῇ αὐτή τήν ὥρα, έκανε ό θυρωρός ευγενικά αλλά ψυχρά.

— Πῆτε στον κύριο βαρῶνο ὅτι είναι άπόλυτη ανάγκη νά τόν δῶ, επέμενε ό Κόστ, δίνοντας τό έπισκεπτήριο του.

Ό πορτιέρης έδωσε τό μπιλιέτο σ' έναν καμαριέρη πού στεκόταν από πίσω.

(Ακολουθεί)

KIMON ALKIDHS

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυό μαρμιπού κάνουν τόν προνιό τους περίπατο
Ανεκοινώθῃ από τήν Μύρραν Άλσην

προάλλες ένόμιζε ὅτι έκανε ὥρες δολόκληρες νά φθάσῃ στη βίλλα, τώρα τήν είδε ξαφνικά νά προβάλλῃ μπροστά του εκεί πού δέν τήν περίμενε.

— Έδῶ είναι! φώναξε, φτάσαμε!

Ό Καζιμίρ σταμάτησε τό άμάξι.

— Είναι καλύτερα, είπε, ν' άφήσουμε τό αὐτοκίνητο έδῶ και νά πάμε ὡς εκεί με τὰ πόδια.

Κατέβηκαν άδόρυβα. Ό Λύκος πού άνυπομονούσε έτρεχε μπροστά. Όταν έφτασαν μπρός στον κήπο πήδησε ανάμεσα στα κάγκελλα κι' έ-

TOM ΣΩΤΗΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Ετσι κουδούνιζαν άρκετην ώρα κάνοντας τόν καμπόσο. Σε λίγο όμως ή κουδέντα άρχισε να πέφτη, οι παύσεις γίνονταν έλο και μεγαλύτερες και ένοιωθαν τὸ στόμα τους γεμάτο σάλια, έτσι ώστε έπρεπε να φύγουν αδιάκοπα αλλά και πάλι άναγκάζονταν κάθε τόσο να ξεροκαταπίνουν και κάθε φορά που κατάπιναν τὸς έρχόταν άναούλα. Οι ήρωές μας ήταν τώρα κίτρινοι σαν τὸ θεάφι και είχαν δψη άξιοδάκρυτη. “Η πίπα τοῦ Τζόε γλύστρησε υπό τὰ δάχτυλά του και ὁ Τόμ με δυσκολία κρατούσε τὴ δική του στὰ χέρια του. “Η λιγούρα μεγάλωνε δλεένα, τὸ στόμα τους γέμιζε δλο και περισσότερο νερό, κι’ έφτυναν, έφτυναν άκατάπαυστα. Στο τέλος ὁ Τζόε εἶπε με μισοσδυμένη φωνή:

— Κάπου... κάπου έχασα τὸ σουγιά μου. Πρέπει μιὰ στιγμή να πάω να τὸν βρω.

Με κομμένη φωνή ὁ Τόμ εἶπε:

— Θι σὲ βοηθήσω να τὸν βρῇ. Πήγαινε εἰς κατὰ κεῖ—εἰγὼ θὰ πάω κατὰ τὴν πηγὴ. “Οχι, Χώκ, δὲν εἶναι άνάγκη νάρηης κι’ εἰς—θὰ τὸν βροῦμε μόνοι μας.

“Ο Χώκ κάθισε και τὸς περίμενε πάνω από μιὰ ὥρα, ὥσπου βαρέθηκε και πήγε να τὸς βρῇ. Στο τέλος τὸς ανακάλυψε βαθειὰ μέσα στὸ δάσος, τὸν ένα μακριὰ από τὸν άλλον. Κοιμόνταν και οἱ δύο τὸς κι’ ήταν κατὰχλωμοι. Κάτι όμως ἐκεῖ κοντὰ τὸς, τοῦ ἔδωσε να καταλάβῃ ὅ,τι κι’ αν είχαν κάτι ποὺ τὸς ἔβάραινε, είχαν εριστικά ξελαφρώσει.

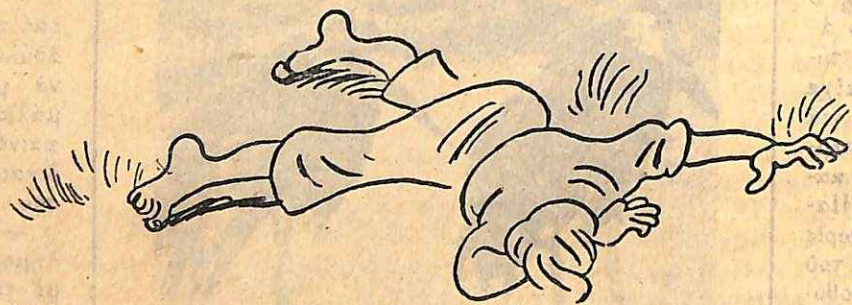
Στὸ βραδυὸ φαγητὸ δὲν είχαν και πολλὴ δρεξη γιὰ κουδέντα. “Όταν ὁ Χώκ ἀφου ἀπόφαγαν γέμισε τὴν πίπα του και προσφέρθηκε να τὸς γεμίση και τὴς δικές τὸς, τοῦ εἶπαν να μὴν κάνῃ τὸν κόπο. Δὲν ένοιωθαν και τόσο καλὰ τὸν ἐχυτὸ τὸς· κάτι φαίνεται θὰ ἔφαγαν και τὸς ἐπείραξε στὸ στομάχι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ’

Κατὰ τὰ μεζάνυχτα ὁ Χώκ ξύπνησε και τ’ άλλα παιδιά. “Η άτμόσφαιρα ήταν βαρειά, ἔκανε μεγάλη κουφάραση, σαν να εἰσιμαζόταν κάτι να ξεσπάσῃ. Τὰ παιδιά στριμώ-

χθηκαν τὸ ένα κοντὰ στὸ άλλο και πήγαν κοντώτερα στὴ φωτιὰ γυρεύοντας τὴν καλὴ συντροφιά τὴς μ’ δλο ποὺ ή ζέστη τὴς βραδυᾶς ήταν άποπνικτική. Κάθονταν κι’ οἱ τρεῖς άμύλητοι και φοβισμένοι. Μόνο ή λάμψη τὴς φωτιᾶς ξεχώριζε, δλα τ’ άλλα γύρω τὸς ήταν βυθισμένα σὲ πηχτὸ σκοτάδι. “Εξαφνα φάνηκε μιὰ τρεμουλιαστὴ λάμψη ποὺ φώτισε γιὰ μιὰ στιγμή τὴς φυλλωσιές τῶν δέντρων κι’ έπειτα πάλι ἔσδυσε. “Υστερα ένα βουητὸ άκούστηκε άνάμεσα από τὰ κλαδιά και τὰ παιδιά ένοιωσαν τὸ χόδεμα τοῦ ἀέρα στὸ πρόσωπό τὸς. “Επειτα πάλι ἔγινε ήσυχία.

Πάλι ἔλαμψε μιὰ άστραπή, κάνοντας τὴ νύχτα μέρα και φωτίζοντας και τὸ μικρότερο γρασιδάκι χάμω στὴ γῆ και δείχνοντας και τρία κατάσπρα και φοβισμένα πρόσωπα. “Ενα

“Ο Χώκ τὸς ανακάλυψε στὸ δάσος, τὸν ένα...

βαρὺ μπουμπουνητὸ άκούστηκε να κατεβαίνει από τὰ οὐράνια κι’ ἔσδυσε πέρα μακριὰ. Μιὰ ψυχρὴ πνοὴ πέρασε αναστατώνοντας τὰ φύλλα τῶν δένδρων και σηκώνοντας ψηλά τὴ στάχτη τὴς φωτιᾶς. Δεύτερη άστραπή φώτισε τὸ δάσος κι’ άμέσως ὕστερα άκούστηκε ή βροντὴ τόσο δυνατή, ποὺ τὸς φάνηκε πὼς τσακίστηκαν δλες οἱ κορυφές τῶν δένδρων πάνω από τὰ κεφάλια τὸς. Στριμώχτηκαν τρομαγμένοι ὁ ένας ἐπάνω στὸν άλλον.

— Γρήγορα, παιδιά, στὴν τέντα! φώναξε ὁ Τόμ.

“Αρχισαν να τρέχουν μέσα στὸ βυθὸ σκοτάδι σκοντάφτοντας σὲ κάθε

... μακριὰ ἀπ’ τὸν άλλον.» (Σελ. 274, στ. α’)

τὸς βῆμα. “Η θύελλα εἶχε τώρα άρχίσει με τὰ δλα τὴς. Οἱ άστραπές ήταν άλλεπάλληλες και οἱ βροντές τὸς ξεκούφαιναν. Τώρα έπεφτε και ή βροχὴ σαν κατακλυσμός. Πότε περπατώντας και πότε έρποντας τὰ παιδιά κατάφεραν ὥστόσο να βροῦν τὴν σκηνὴ και να χωθοῦν από κάτω, τρέμοντας από τὸ κρύο και στάζοντας ὡς τὰ νύχια. “Ηταν αδύνατο να μιλήσουν μεταξύ τὸς γιατί τὸ πανι τὴς τέντας χτυποῦσε με μανία. Στο τέλος σ’ ένα δυνατότερο φύσημα τοῦ ἀέρα τὸ καταβάσανο ξεκόλλησε από τὰ παλούκια του και ἀρπάχτηκε μακριὰ. Τὰ παιδιά πιάστηκαν από τὰ χέρια και σκοντάφτοντας και πέφτοντας άρχισαν να τρέχουν κατὰ τὴν παραλία ὥσπου βρήκαν καταφύγιο κάτω από μιὰ πελώρια βελανιδιά. Τὸ ξεφρένιασμα τὴς θύελλας βρισκόταν τώρα στὸ μεγαλύτερο σημεῖο του. Κάτω από τὴς άκατάπαυτες φωτιές ποὺ ἔριχνε ὁ οὐρανὸς δλα γύρω τὸς ξεχώριζαν χτυπητὰ και χωρὶς κανένα ἱσκιο: τὰ

δέντρα ποὺ τὰ τάραιζε ή κατκιγίδα, τὸ ποτάμι ποὺ ἀφρίζε κατὰλευκο, οἱ σταγόνες τὴς βροχῆς ποὺ τὴς συνέπαιρνε ὁ ἀέρας πέρα-δῶθε. Κάθε τόσο κάποιο πελώριο δέντρο, νικημένο από τὴ θύελλα έπεφτε στὴ γῆ με άπαισιο τριγμό. Οἱ κεραυνοὶ έπεφταν ὁ ένας πίσω από τὸν άλλον με τρομακτικὸ

κρότο και με τέτοια μανία ποὺ νόμιζες, πὼς ήθελαν να κομματιάσουν τὸ νησί να τὸ κάψουν, να τὸ πνίξουν ὡς τὴς κορυφές τῶν δένδρων και να ἔξαφανίσουν κάθε ζωντανὸ πλάσμα από πάνω του. “Ηταν σ’ αλήθεια μιὰ άγρια νύχτα και πολὺ λίγο κατὰλληλη γιὰ τὸς τρεῖς μικροὺς δραπετες ποὺ βρίσκονταν άστεγοὶ μακριὰ από τὸ σπίτι τὸς.

Τέλος τὰ στοιχεῖα ξεθύμαιναν τὴ μανία τὸς, οἱ άπειλές και τὰ μουγγρητὰ γίνονταν δλο και πιδ αδύνατα και σὲ λίγο ξανάγινε εἰρήνη στὴ φύση. Τὰ παιδιά γύρισαν πίσω στὸν καταυλισμὸ τὸς τρέποντας άκόμη από τὸ φόβο τὸς και ἐκεῖ εἶδαν ένα θέαμα ποὺ τὸς ἔκανε να δοξάσουν τὸ Θεό. “Η μεγάλη μουριά ποὺ σκίαζε τὸν καταυλισμὸ τὸς κοιτόταν χάμω τσακισμένη και κατακαμμένη από τὸν κεραυνό! Τί θα γινόταν αν βρίσκονταν από κάτω τὴς!

“Όλος ὁ καταυλισμός ήταν

μούσκεμμα και ή φωτιὰ σδυσμένη. Σαν παιδιά ποῦήσαν και ελαφρόμυαλα μάλιστα, δὲν τὸς εἶχε περάσει ποτὲ από τὸ νοῦ τὸς ὅτι μποροῦσε και να βρέξῃ. Οἱ θαλασσινοὶ μας ήρωες ήταν βρεγμένοι ὡς τὸ κόκκαλο και άρχισαν να κλαῖνε από τὸ κρύο και τὴν κούραση. Δὲν άργησαν όμως ν’ ανακαλύψουν πὼς κάτω από τὸ πέσμένο δέντρο ἔβασκε άκόμη ή φωτιὰ τοῦ κεραυνοῦ. Με ξερόκλαδα, φύγανα και ὅ,τι άλλο δὲν εἶχε βρέξει ή βροχὴ κατάφεραν να ξαναδώσουν ζωὴ στὴ φωτιὰ. Στέγνωσαν τὸ χοιρομέρι τὸς πάνω από τὴς φλόγες και ἀφου ἔφαγαν λίγο στάθηκαν ὀρθιοὶ γύρω από τὴ φωτιὰ, ἀφου δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ στεγνὴ θέση γιὰ να καθήσουν, κι’ ἔμειναν εἰς τὴν ὥρα ποὺ βγήκε ὁ ήλιος. Με τὴς πρώτες άκτίνες κατέβηκαν στὴν άμμουδιά, χώθηκαν μέσα στὴν άμμο κι’ ἐκεῖ κοιμήθηκαν βαθειὰ ὡς τὴν ὥρα ποὺ ὁ ήλιος άρχισε να καίῃ τόσο ὥστε τὸς ξύπνησε.

Εύπνησαν άποκαμωμένοι και με βαρειά καρδιά. “Η νοσταλγία γιὰ τὸ σπίτι τὸς ήταν άβάσταχτη. “Ο Τόμ τὸ πρόσεξε και προσπάθησε να τὸς διασκεδάσῃ ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Μιὰ δὲν τὸς ἔκανε γούστο οὔτε τὸ ἱπποδρόμιο, οὔτε τὸ κολύπημα, οὔτε τίποτε. Τότε τὸς θύμισε τὸ μεγάλο τὸς μυστικὸ και αὐτὸ ἔφτιασε τὸ κέφι τὸς. “Όσο κρατοῦσε λοιπὸν ή καλὴ αὐτὴ διάθεση ὁ Τόμ τὸς πρότεινε ένα καινούριο παιχνίδι: να πάντων γιὰ λίγο να εἶναι πειρατὰι και να γίνουν ἐρυθρόδερμοι, εἰς γιὰ ν’ αλλάξουν και ἐπάγγελμα. Αὐτὴ ήταν μιὰ τὴν αλήθεια ἔξοχη ἰδέα! Ἰδύθησαν στὴ στιγμή και βάλθηκαν να ζωγραφίσουν τὸ κορμί τὸς κάνοντας γραμμές από τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, έτσι ποὺ στὸ τέλος ἔγιναν σωστοὶ ζέβροι. Φυσικά και οἱ τρεῖς τὸς ήταν φύλαρχοι και χωρίστηκαν σὲ τρεῖς ἔχθρικὲς φυλές. Χύμησαν ὁ ένας ἐπάνω στὸν άλλον με άγριες πολεμικὲς λαχές και καθένας σκότωνε και παλούκωνε χιλιάδες από τὴν ἔχθρικὴ φυλὴ. Τὸ αἷμα χύθηκε ποτάμι και οἱ άρχηγοὶ μας βγήκαν και οἱ τρεῖς νικητὰι ἀπ’ αὐτὸ τὸ φοβερὸ μακελλεῖό. “Ηταν περήφανοι κι’ εὐτυχεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ’

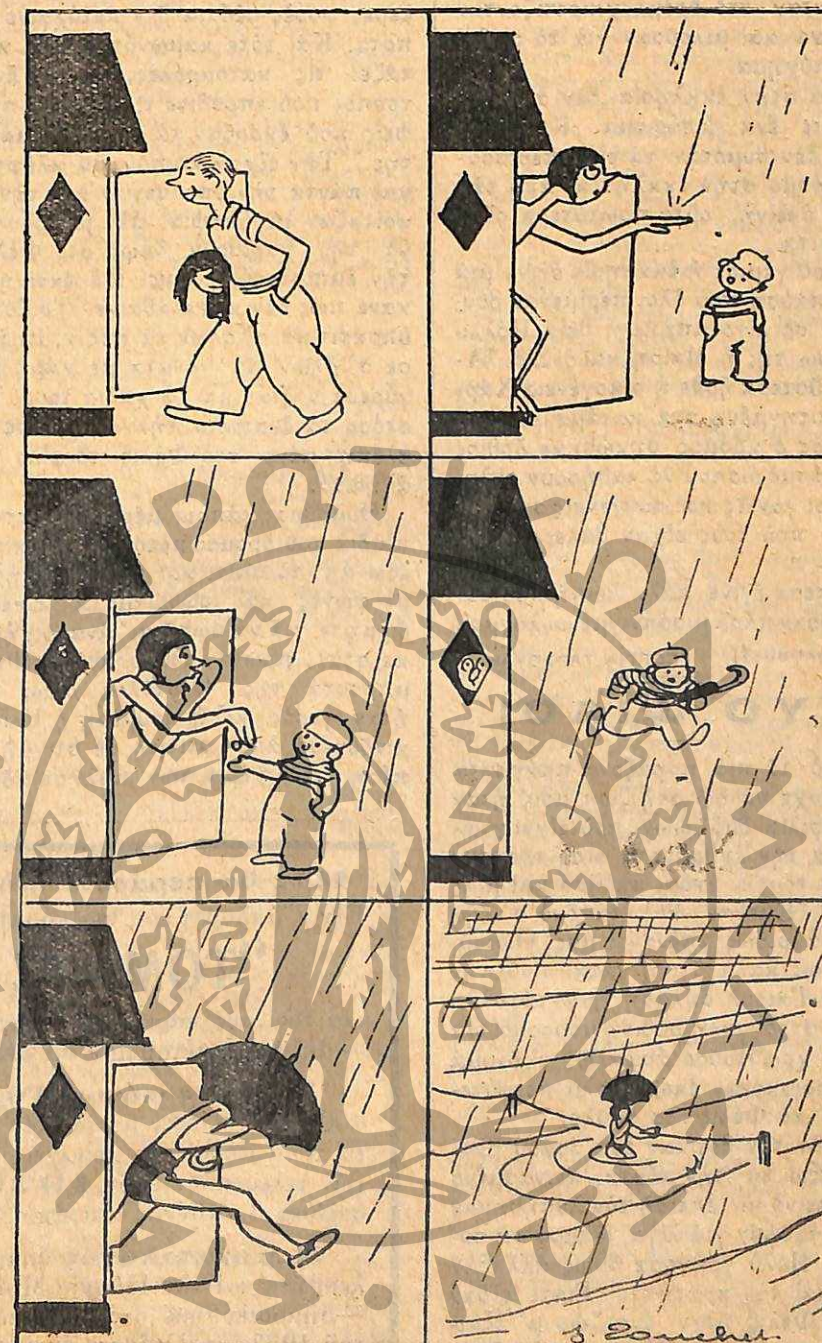
Στὸ χωριὸ όμως ἐκεῖνο τὸ Σαββατόδραδο οὔτε εὐθυμία βασίλευε, οὔτε χαρά. “Η οικογένεια Χάρπερ και ή θεία Πόλλυ με κλάμματα και θρήνους ντύθηκαν στὰ μαῦρα. Μιὰ βαρεὶά ἐπίσημη σιωπὴ πλάκωνε τὸ χωριουδάκι. “Ο κόσμος πήγαινε σὴς δουλειές του ἀφηρημένος, κανεὶς δὲν μιλοῦσε και δλοι συχνοαναστέναζαν. Τὰ

παιδιά, ποὺ δὲν είχαν σχολεῖο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, δὲν ήξεραν πὼς να περάσουν τὴν ὥρα τὸς. Δὲν ἔδρισκαν κανένα γούστο στὰ παιχνίδια και τ’ άφηγαν τὸ ένα ὕστερα από τ’ άλλο. “Η Μπέκυ Θάτσερ περπατοῦσε ἐπάνω-κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου γεμάτη μελαγχολία. Θυμώταν πὼς είχαν χωρισθεῖ τὴν τελευταία φορά με τὸν Τόμ μαλλωμένοι και δὲν τὸ συγχωροῦσε στὸν ἑαυτὸ τὴς. Παρα-

πέρα μιὰ παρέα από άγόρια και κορίτσια συζητοῦσαν σοβαρὰ και μ’ ἐπίσημο ὕφος τί εἶπε και τί ἔκανε ὁ Τόμ τὴν τελευταία φορά ποὺ τὸν εἶδαν και πὼς ὁ Τζόε ἔλεγε εἰς και εἰς, σαν να εἶχε προαισθανθεῖ τὸ τέλος του.

“Υστερα άρχισαν να τσακώνονται ποῖς εἶδε γιὰ τελευταία φορά τὰ πνιγμένα παιδιά. “Ο καθένας ήθελε αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ γιὰ τὸν

ΒΡΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

“Όταν βρέχει πρέπει να κρατάει κανένας ὀμπρέλλα. Τί σημαίνει αν κάνει μπάνιο; Βρέχει και στὴ θάλασσα!...

έαυτό του και έφερνε και μάρτυρες, ένας μικρός μάλιστα που δεν είχε να χαμπαρωθώ για τίποτε άλλο, φώναζε με υπερηφάνεια :

— Λοιπόν έμένα, έμένα έδειρε ο Τόμ για τελευταία φορά!

Μά αυτό ήταν τέλειο φιάσκο. Γιατί τα περισσότερα από τα παιδιά μπορούσαν να πουν το ίδιο κι έτσι το πράγμα δεν είχε πια καμιά ιδιαίτερη σημασία.

Τό άλλο πρωί οι καμπάνες άρχισαν από νωρίς να χτυπούν άρχα και πένθιμα. Ήταν μια άσυνείθιστα μουγγή Κυριακή και οι άνθρωποι που συναντιόνταν στο δρόμο χαιρετιζόνταν θλιμμένα και μιλούσαν για το φοβερό δυστύχημα.

Μέσα στην έκκλησία δεν άκουγόταν ούτε ένα ψιθύρισμα. Κι όμως κανείς δεν θυμόταν να είδε περισσότερο κόσμο στην έκκλησία από την ημέρα εκείνη, ούτε πρωτότερα ούτε κι έπειτα.

Αφού γέμισε η έκκλησία έγινε μια μικρή παύση που όλοι περίμεναν βουβοί και σε λίγο μπήκε η θεία Πόλλυ και πίσω της η Μαίρη και ο Σίδ. Αμέσως ύστερα ήρθε η οικογένεια Χάρπερ βουτηγμένη στα κατάμαυρα.

Όλος ο κόσμος σηκώθηκε όρθιος με σεβασμό ώσπου να καθήσουν οι λυπημένοι γονείς και συγγενείς στις καρέκλες που τους είχαν βάλει μπρός-μπρός.

Υστερα έγινε πάλι σιωπή που δεν τήνεκοσαν παρά μισοπνιγμένοι λυγμοί.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Από τα πιο παράξενα πράγματα που έτυχε να δω στη ζωή μου, ήταν και η φιλία δυο ζώων, που είναι γνωστά για την έχθρότητα που τρέφουν μεταξύ τους : ένας σκύλου και μιάς γάτας. Έμεναν και τα δυο σ' ένα σπίτι, ακριβώς απέναντί μας. Θυμώμαι όμως καλά ότι η γάτα, που την έλεγαν Γκιούλ δηλαδή τριαντάφυλλο —στη στρογγυλή ρόδινη μουσουδίτσα της θά χρωστούσε ασφαλώς τ' όνομά της—βρισκόταν εκεί, πολύ προτούτερα απ' το Φέλιξ, το σκύλο.

Αυτών των βρήκαν ένα βράδυ βροχερό έξω απ' την πόρτα, πεινασμένο κι έλεινο κι έπειδή τον λυπήθηκαν τον έμαζεψαν για λίγο, ώσπου να συνέλθω. Πολύ γρήγορα όμως άλλαξαν ιδέα και τον κράτησαν. Γιατί είδαν πως ο Φέλιξ ήταν ένα ζώο μ' εξαίρετικά χαρίσματα. Ήταν πιστός, υπάκουος κι ευγενικός προς όλους του σπιτιού, ακόμα και προς τη Γκιούλ.

Μου φαινόταν παράξενο όταν τον

έβλεπα πολλές φορές στην αυλή να μοιράζεται αδελφικά μαζί της τα κόκκαλα ή τι άλλο του έριχναν κι ακόμα που παραμέριζε ευγενικά, για να της κάνει τόπο να χωρέσει κι εκείνη στο πιάτο του. Αυτός μάλιστα ήταν ο μόνος απ' το σπίτι που της έδειχνε τόση συμπάθεια ή μάλλον φιλία πραγματική. Οι άλλοι δεν την συμπαθούσαν και πολύ, έπειδή η Γκιούλ έκανε πολλές φορές οίφνιδια-σμούς στην κουζίνα, απ' όπου άρπαζε, τότε ένα ψάρι, τότε ένα κομμάτι τυρί, τότε θά εύρισκε τελοσπάντων πρόχειρο μπροστά της. Τις περισσότερες φορές βέβαια δεν πετύχαινε τίποτα. Και τότε καμωνόταν πως κοιτάζει τις κατασφύρες, μ' έναν τρόπο, που έπρόδινε τις πονηρές σκέψεις που έκρυβαν τα πράσινα μάτια της... Την είχαν λοιπόν για κλέφτρα και πάντα την έπρόσεχαν και την έκοίταζαν με ύποψία. Δεν μπορούσαν να της χαρίσουν, όπως στο Φέλιξ, την έμπιστοσύνη τους. Μά εκείνη έκανε πως δεν καταλάβαινε. Τριβόταν υποκριτικά σ' όλων τα πόδια, πηδούσε σ' όλων τα γόνατα με χάρη και γύρευε ναζιάρικα τα χάνδια τους. Ωστόσο το ένστικτο την ώδηγοσε να βλέπη μόνο στο Φέλιξ το φίλο τον αληθινό.

Θυμώμαι κάποια μέρα που μερικά παιδιά του δρόμου πέτυχαν τη Γκιούλ έξω απ' το σπίτι και την κυνήγησαν με φωνές και σφυρίγματα. Εκείνη ώρμησε για να σωθώ κι άναρριχήθηκε στον πρώτο στύλο που βρέθηκε μπροστά της. Ο σκύλος όμως δεν ήταν γερός κι η καυμένη ή Γκιούλ κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να πέση στα χέρια των παληόπαιδων,

που τον κουνούσαν με δύναμη και γελοῦσαν, καθώς εκείνη άγριεμένη τα κοίταζε, με δρθωμένες τις τρίχες και φουντωμένη την ουρά, ανίσχυρη να υπερασπισθώ καλύτερα τον έαυτό της.

Και ξαφνικά έγινε κάτι που κανείς δεν το περίμενε,

Μ' ένα πήδημα ο Φέλιξ πετάχτηκε απ' τον τοίχο της αυλής και ώρμησε φοβερός, με δυνατά γαυγίσματα, έναντίον των παιδιών, που τρομαγμένα σκορπίστηκαν.

Έπειτα απ' αυτή την ανέλπιστη σωτηρία της ή Γκιούλ, κατέδωσε τις τρίχες της, έστρωσε την ουρά της και μ' ένα χαριτωμένο πήδημα βρέθηκε κάτω, κοντά στο σωτήρα της. Και καθώς πήγαιναν προς το σπίτι, σίγουρη πιά εκείνη, «υπό την προστασία» του, ήταν σαν να του έλεγε: Σ' ευχαριστώ, Φέλιξ, που μ' έσωσες απ' αυτά τα παληόπαιδα. Και κείνος σαν να της άπαντούσε: Τίποτα, Γκιούλ, δεν έκανα παρά το καθήκον μου.

Υστερα από κάμποσο καιρό όμως τα πράγματα για τους δυο φίλους άλλαξαν άσχημα. Η Γκιούλ, που το είχε παρκάνει πια με τις κλεψιές της, τοποθετήθηκε μιά βραδυά σ' ένα καλάθι και στάλθηκε προς άγνωστη διεύθυνση.

Όλοι άνακουφίστηκαν στο σπίτι απ' αυτή την αναχώρηση και μόνο ο Φέλιξ, ο αληθινός φίλος, έδειξε να αισθάνεται λύπη για την ανεξήγητη εξαφάνιση της χαριτωμένης του συντρόφισσας. Για πολόν καιρό, όταν έφτανε στο πιάτο του, δε βιαζόταν να καταβροχθίσω τι του έδιναν και φαινόταν σαν να την περίμενε.

Μά εκείνη ωστόσο δεν ξαναγύρισε.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

Πώς θα περάσετε πιο εύχάριστα το καλοκαίρι σας;
Είναι απλούστιτο: Θα προμηθευήτε όσους περισσότερους μπορείτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

και θα τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θα πάτε, —άλλα κι αυτού που θα μείνετε, —για να περάσετε τις Διακοπές.

Κε' ένας μόνον Τόμος της Β' Περιόδου, άρχει, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τα τόσα άλλα που περιέχει. “Αν πάρετε μάλιστα από τους τόμους των τελευταίων ετών, 1929 έως 1937, που έχουν 620 ή 468 σελίδες ο καθένας και από 4-5 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθήτε και τον Πίνακα Μυθιστορημάτων που περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στα φυλλάδια 3ον και 5ον του 1936 και στο 31ον του 1937—και κάμετε εγκαίρως την προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΥΛΗΣ

Ο μικρούλης
Ποντικούλης
Στη φωλίτσα του κουμμένος
Παιχνιδιάρης
Λιχουδιάρης
Πάντα κακομαθημένος.

Τσιτσιρίζει
Ροκανίζει
Και ποτέ δεν ήσυχάζει
“Ο,τι λάχη
Σάν άρπάχη
Μ' ένα πήδημα τ' άρπάζει

Κι' ή Ψιψίνα
Στην κουζίνα
Αίπλα έχει παραμονεύει
Τριγυρίζει
Και μυρίζει
Κι' από κει δεν άλαργεύει...

Καψουρή
Ποντικούλη
Μέρα-νύχτα πήδα-πήδα
Σάν το ψάρι
Λιχουδιάρη
Θά πιαστής μέσ' στην παγίδα!..
Τρισεύγενη [B]

ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

—“Αχ, μουφγχε ή καρδερίνα, φώναξε ή κυρά Φλώρα.
—Μπα, πως; ρώτησε μιά γειτόνισα.
—Νά, ό Μανολάκης άνοιξε την πόρτα για να του δώση, να φάη και τουφγχε μέσα απ' τα χέρια του.
—Κρίμα την καρδερίνα! Και κελαϊδούσε τόσο όμορφα!
—Πού είναι τώρα, πήγε μακριά; πρόσθεσε μιά άλλη γειτόνισα.
—“Οχι, εκεί στο δέντρο πήγε και κάθισε.

—Φέρε δώ ψηλά το κλουβί! μπορεί να το δώ και να μπη μέσα, είπε πάλι. Της δώσανε το κλουβί, που τ'όβαλε στο πεζούλι της ταράτσας της και περιμέναν.

Καθώς παρακολουθούσαν αυτή τη σκηνή, ήρθε επάνω ο Μανολάκης, ίσως για να γλυτώσει το ξύλο.

Είναι ένα ζωηρό παιδάκι κι είμαστε οι δυο μας οι καλύτεροι φίλοι. Άγαπούσε κι' αυτός πολύ την καρδερίνα, την περιποιούνταν, μ' και την λυπόταν που βρισκόταν κλεισμένη στο κλουβί.

—Πάει ή καρδερίνα! του είπα.

—Δεν πειράζει, μου λέει αυτός. Καλύτερα έξω παρά μέσα στο κλουβί του. Προτιμάει το καυμένο την έλευθερία του από την καλοπέραση που είχε όταν ήταν φυλακισμένο. Άδικο περιμένουν να ξαναμψη στο κλουβί, στη φυλακή του.

—Δίκη έχει, του λέω. Μά δεν μου λές, πρόσθεσα, γιατί μου φάνηκαν ό-

ποτα όλα αυτά, πως σου έφυγε ή καρδερίνα; έφυγε έντελως μόνη της;

—Νά σου πώ την αλήθεια, μου είπε, δεν έφυγε έντελως μόνη της. Έκανα πως ήθελα να της δώσω φαί, μ' πραγματικά ήθελα να της άνοιξω την πόρτα για να φύγη. Δεν μπορούσα να τη βλέπω κλεισμένη εκεί μέσα.

—Φαίνεται πως από καιρό ήθελες να την έλευθερώσης.

—Ναί, μ' άφοβόμουν μήπως με μάλωσουν. Μά τώρα πιά δε βάστηξα, δεν μπορούσα να τη βλέπω φυλακισμένη. Τί θά τραβήσε ή καυμένη! Και μένα όταν με βάζει καμιά φορά ό μπαμπάς τιμωρία δεν μπορώ να βαστάξω κι' είναι για λίγο. Φαντάσου λοιπόν τί θά τραβούσε αυτή ή καυμένη τόσον καιρό φυλακισμένη. Δεν θά το πής, ε; είπε τέλος μ' ένα ύφος!..

—Βέβαια, του λέω. Μά δεν έκανες καλά. Εύτυχως και δεν ήταν ξένη.

Μά από μέσα μου, με την καρδιά μου κι' όχι με τα χείλια μου, έλεγα χιλιαμπράβο στο μικρό, μ' αγαλόκαρδο αυτό παιδάκι με την τόσο τρυφερή και γενναία καρδιά. Μά δυστυχώς δεν μπορούσα να του τα πώ και φανερά.

Εκείνη τη στιγμή, καθώς γύριζα να σκουπίσω ένα δάκρυ από γλυκιά συγκίνηση, είδα την καρδερίνα, που, έλευθερη πιά, έφευγε από κείνο το δέντρο. “Ετσι πάντα κι' οι κυράδες τη μάταιη άναμονή τους.

Δοξαομένο Άκρωτήρι [B]

✽

ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα σάν τον ήλιο σου, ήλιος άλλου δεν λάμπει,
Πώς, εις το φώς σου λαχταρούν, ή θάλασσα κι' οι κάμποι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Άπαλές γραμμές, γεμάτες μαγνητική δύναμη που σε τραβούν κοντά τους, διαγράφονται τα πρώτα σημάδια της Ζακύνθου. Και το πλοίο με το μονότονο άγκομαχικό του, όλο και πλησιάζει στο άνωστολίστο νηάκι.

Σάν σιλουέτα καλογόρου φαντάζει το ψηλό «καμπαναριό» του Άγιου Διονυσίου, και πιο πέρα ό Άγιος Στάθης, ό Άγιος Κωνσταντίνος, το Άργάσι, το Βασιλικό, που οι πλάνες άμμουδιές τους χαϊδεύουν ναζιάρικα σ'ά λίγα άσπραφρισμένα κυματάκια. Και στο άλλο μέρος το Κρουονέρι, ό Κόκκινος βράχος και ή γραφική έκκλησουά της Κρουονερίτσας. Και πιο ψηλά ή Μπόχαλη και το Κάστρο που θυμίζει κάτι από το ιστορικό μέρος του νησιού.

Όλα, τόσο όμορφα, τόσο γραφικά, που σε κάνουν να δικαιώνω τον σπουργίτη του Τσακισιάνου. Και πόση συγκίνηση στο κάθε Ζακυνθινό που γυρίζει από κάπου άλλου, από κάπου όπου τίποτα δεν του θυμίζει τις μαγεύτρες

άνατολές και τις πλάνες δύσεις του τόπου, με τα παράξενα συνήθεια. Νοιώθει μιά συγκίνηση που του φέρνει ή εκπλήρωση του πόθου και της νοσταλγίας.

“Ω! πόσο νοσταλγώσες στη ξενιτιά τα μελαγχολικά δειλινά, που κρύβουν το γλυκό του πόθου, το ευγενικό του ρομαντισμού! Και πόσες θύμισες, πόσες επιθυμίες, σάν άντικρύζει κάποιον παράθυρο με τις «τελουτζίες», και σάν άκούει τις «σρενάδες» τις μαγικές!

Άέξαστο νηάκι, μαγικό και όμορφο, πόσο τραβάς τον καθένα! Πόσο στην ξενιτιά κανείς την καρδιά του κάθε παιδιού σου, να νοσταλγώ το κάθε σου «καντούνι» την κάθε σου μεριά! Και πόσο δίκιο είχε ό Τσακισιάνος που άφησε το νού του μέσ' στον σπουργίτη να νοιώση την γλυκειά νοσταλγία μιάς ήρεμης φύσης...

Νηάκι μαγικό, με τις άτέροντες όμορφιές σου, πόσο μ'ας σκλαβώνεις στη θύμησή σου.

Κατάσκοπος 33 [B]

✽

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Ήμουν τότε ως έπτά χρονών και πήγαίνα στη δευτέρα δημοτικού.

Εκείνο το άπόγευμα, σχολάσαμε όπως πάντα την ώριμένη ώρα και γυρεύσαμε στα σπίτια μας, φυλαρώντας κάθε μιά με την παρέα της.

Ξαφνικά, βλέπουμε πίσω μας ένα κορίτσι που μ'ας φώναζε χειρονομώντας να κάνουμε γρήγορα, γιατί ό ποταμός πλημμύρισε.

Εμείς δεν την πολυπιστέψαμε, αλλά σε λίγο βλέπουμε το νερό να μ'ας κυνηγά. Μ'ας έπιασε πανικός.

Μπήκαμε στο πρώτο ψηλό σπίτι που βρήκαμε μικροστά μας, κατατρομαγμένες. Σε λίγη ώρα το νερό σκέπασε όλους τους δρόμους, παρασύροντας τραπέζια, καρέκλες, δέντρα, ζώα, ακόμη κι' ανθρώπους.

Ήταν φοιχτό να βλέπη κανείς άνδρες να βουτούν μέσ' στο νερό προσπαθώντας να γλυτώσουν κάτι απ'το νοικοκυριό τους.

Μαννάδες φώναζαν, παιδιά έκλαιγαν, γέροι ζητούσαν βοήθεια. Εμείς κοιτάζαμε απ' τα παράθυρα. Περιμέναμε να λιγοστέψη το νερό για να πάμε σπίτια μας, γιατί οι δικοί μας θ'άνησυχούσαν πολύ.

Τέλος, προς το βράδυ βρέθηκαν δυο ευγενικά παιδιά που μ'ας πήραν στους ώμους τους και μ'ας πήγαν στα σπίτια μας. Βρήκαμε τη μαμά άναστατωμένη. Ο μπαμπάς και ή θεία είχαν βγει προς άναζήτησή μας και δεν είχαν επιστρέψει ακόμη. Εκείνο το άπόγευμα θά μου μείνει άέξαστο.

Νίκη [B]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1937 φυλλ. 34)

Ο διαγωνισμός αὐτός ἔγινε γιὰ πρώτη φορά καὶ εἶχε σχετικὰ μεγάλη επιτυχία, ἂν ὅχι σὲ συμμετοχὴ, ἀσφαλῶς ὅμως σὲ ποιόν. Ἐλήφθησαν ἐν ὄλῳ 58 ἀπαντήσεις, 33 στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ καὶ 25 στὴ Μικρῇ.

Αὐτὲς 12 ἦσαν ἑμμετροί, τῆς *Ανυερῆς*, τοῦ *Ἀγκασίου*, τοῦ *Πιτσιρίκου*, τοῦ *Σαρπηδόου* τῆς *Τρύπας* στο *Νερό*, τῆς *Διπρόσωπης* καὶ τοῦ *Μελεάργου* στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ τοῦ *Προμάχου* τῆς *Ἐλευθερίας*, τῆς *Ξανθῆς* *Υδραίου* τοῦ *Ἀνθρακίου*, τῆς *Λευκῆς* *Αραπίνης* καὶ τοῦ *Υδραίου* *Κύματος* στὴ Μικρῇ. Μιὰ μόνο ἀπάντηση συνοδευόταν μὲ σκίτσα ὠραιότατα, τοῦ *Ταρχούζου*.

Ἐξυπνα, καλογραμμένα τετράδια ἔστειλαν πολλοί, ἀλλὰ καλλιγραφημένα, περιποιημένα, κομψά. ἐλάχιστοι καὶ αὐτοί, σ' ἓνα Τετράδιο Μ. Μυστικῶν, ποὺ δὲν πρόκειται. νὰ πεταχτῇ μόλις διαβαστῇ, ἀλλὰ νὰ μείνῃ καὶ νὰ δεθῇ σὲ λευκωμά. ἦσαν ἀπαραίτητα. Μπορεῖ νὰ σὰς κάνει καλὴ ἐντύπωση ἓνα παιδί ὅσο ἔξυπνο καὶ εὐγενικό καὶ ἂν εἶναι, ὅταν σὰς παρουσιάστῃ ἀγένεστο, ἀκατάστατο καὶ λερωμένο; (ὅπως ἦσαν μερικά τετράδια, γεμάτα μὲ μουντζούρες). Ὅπως δὲ ἔπειθ' ἡ προκήρυξη ἦταν σχετικῇ μὲ τὸ περιεχόμενο παρὰ μὲ τὴν ἐμφάνισή τοῦ τετραδίου, ὑπολογίστηκε μᾶλλον τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο μόνο βοηθητικά.

Απὸ τὰ τετράδια τῆς Μεγ. Τάξης, ὕστερα ἀπὸ προσωρινὸ διάβασμα ξεχώρισαν τὰ τετράδια τῆς *Ανυερῆς*, τοῦ *Ἀγκασίου*, τοῦ *Σαρπηδόου*, τοῦ *Ταρχούζου*, τῆς *Διπρόσωπης*, τοῦ *Λευκοπυργιώτη*, τοῦ *Πιτσιρίκου* καὶ τῆς *Ροζελάντας*, ἅπ' τὰ ὁποῖα τὰ τέσσερα ἦσαν ἑμμετρα. Σὲ δευτέρῃ ἐπιλογῇ, ξεχωρίστηκαν γιὰ βραβεῖα τὰ ἑξῆ πρῶτα. Τοῦ *Ταρχούζου* τὸ τετράδιο ἦταν ἀναμφισβήτητο τὸ πιὸ καλλιτεχνικό καὶ τὰ σκίτσα του χαριτωμένα καὶ πολὺ χαρακτηριστικά. Δυστυχῶς ὅμως τὸ περιεχόμενο δὲν ἦταν πάντα τόσο πρωτότυπο ἂν καὶ πολλὰς ἀπαντήσεις ἦσαν ἐξυπνότατες καὶ ἐντελῶς ἀρροπτικές.

Μεγαλύτερη ὁμοιογένεια παρουσίαζαν οἱ ἀπαντήσεις τῆς *Ανυερῆς* καὶ τοῦ *Ἀγκασίου*, ἑμμετροί καὶ οἱ δύο, λυρικοί καὶ οἱ δύο. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ πολὺ σκέψη προτιμήσα τῆς *Ανυερῆς* ποὺ κάθε ἀπάντησιν τῆς εἶναι καὶ ἀπὸ ἓνα δίστιχο, σὸ ρυθμὸ καὶ σὸ μέτρο τῶν δημοτικῶν καὶ ποὺ γενικά ἀποφεύγει τίς κοινοτυπίας. Τοῦ *Ἀγκασίου* ὁ στίχος εἶναι πιὸ στερογυλός καὶ πιὸ λυρικός, ἀλλὰ παρουσιάζει λιγώτερη, πρωτοτυπία. Ὁ *Σαρπηδὼν* ἔχει μερικές πολὺ πρωτότυπες καὶ ἔξυπνες ἀπαντήσεις ἀλλὰ ὁ στίχος του ὕστερον πολὺ, ἢ δὲ *Διπρόσωπη* θυσιάζει πολὺ συχνὰ τὴν ἔννοια στὴν ὁμοιοκαταληξία.

Πιὸ δύσκολη ἦταν ἡ ἐπιλογὴ στὴ Μικρῇ Τάξῃ. Τῆς *Ἀττῆς* *Ἰράμ* τὸ τετράδιο σπιθοβολεῖ ἀπὸ ἔξυπνάδα ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα παιδί 11 ἐτῶν περιμένει κανεὶς περισσότερη ἀφέλεια καὶ ἀπλότητα καὶ καμμιὰ φορά ἢ πᾶρα πολλὴ ἔξυ-

πνάδα εἶναι εἰς βάρος τοῦ βάθους καὶ φαίνεται ἐπιπολαιότης ἐνῶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι. Ἐτοί ἀφῆσα κατὰ μέρος τὸ τετράδιόν τῆς *Ἀττῆς* *Ἰράμ* καὶ περιορίσθηκα στὰ τετράδια ποὺ συγκέντρωσαν τὰ περισσότερα προσόντα γιὰ τὰ βραβεῖα. Ὁμολογῶ πὺς δυσκολεύτηκα πολὺ ποιά νὰ προτιμῶ ἀνάμεσα στὰ τρία ἰδίως πρῶτα τετράδια, τοῦ *Προμάχου* τῆς *Ἐλευθερίας*, τοῦ *Ἀφάνη* *Ἡρώα* καὶ τῆς *Ξανθῆς* *Υδραίου* πούλας γιὰτὶ κάθε ἓνα εἶχε τὴ χάρη τους. Στὸ τέλος ὅμως, μὲ ἐλάχιστη διαφορά, κέρδισε ὁ *Πρόμαχος* τῆς *Ἐλευθερίας* ποὺ καὶ στιχογραφία ἔχει πετυχημένη καὶ ἀπαντήσεις ἔξυπνες.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ανυερῇ* [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγκάδι* [18Ε], *Ταρχούζου* [18Α]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σαρπηδὼν* [17], *Διπρόσωπη* [16], *Λευκοπυργιώτης* [16Ε]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἑκαστον: *Μπουκλέτ*, *Πιτσιρίκος*, *Ροζελάντια*, *Λεῦκα*, *Στέφανος* τῆς *Δόξης*, *Κόκκινη* *Αὐτοκράτειρα*, *Ἀγνή* *Καρδιά*, *Νινέττα*, *Μερσεντές*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 12 Ε] εἰς ἑκαστον: *Ὁρεινὸς* *Κερκύρας*, *Υδραίου* *Πουλο*, *Δοξαμένος* *Ἀκρωτηρίου*, *Εὐάννα*, *Τετραπέριτη*, *Συριανὸς*, *Κατάσκοπος* 33, *Στέλλα* *Βιολάντη*, *Μελέαργος*, *Τρύπα* στο *Νερό*, *Παιχνιδιάρη*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον: *Δὸν* *Ζουάν*, *Ἀπλὴ* *Ζωή*, *Ρητοράκι*, *Γκάκι*, *Μαῦρο* *Διαμάντι*, *Ὀπαδὸς* *Ἀμερικανισμοῦ*, *Ξενιτεμένο* *Πειραιωτικὸν*, *Τιτάν*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πρόμαχος* τῆς *Ἐλευθερίας* [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀφάνης* *Ἡρώας* [18Ε], *Ἀττῆς* *Ἰράμ* [18Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ξανθῇ* *Υδραίου* *Πούλα* [16Ε], *Σίφουνας* [16Ε], *ΙΑ* *Ὀλυμπιάς* [15Ε]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκαστον: *Ζακυνθινούλα*, *Ἀνθρωπάκος*, *Λευκὴ* *Αραπίνης*, *Ἀνθος* τοῦ *Μαῖου*, *Γλαυκώπης* *Ἀθήνης*, *Βασίλισσα* *Νεφερίτι*, *Ἡλιοπερίχνη*, *Ἀραμὶς*, *Κυματίζουσα* *Κυανόλευκος*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 12Ε] εἰς ἑκαστον: *Υποπλοίαρχος* *Κρίστιαν*, *Υδραϊκὸν* *Κῆμα*, *Ἐμ.* *Ἀναγνωστάκης*, *Ἀνθος* τῆς *Αὐγῆς*, *Δόνιφαν*, *Ἐλγα*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον: *Σφουγγαράς*, *Μικρούλα* *Τραυλά*, *Γαλαζάκι*. *Βασίλειος* *Βουλγαροκτόνος*, *Ἀνοξιότατος* *Χαμόγελο*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιευθῇ τὸ τετράδιόν τοῦ *Προμάχου* τῆς *Ἐλευθερίας* καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰλλα βραβευμένα.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΤΗΣ ΑΥΓΕΡΗΣ

1.—*Ποῖον* *χοῶμα* *προτιμᾶτε*; Τοῦ Ὑμνητοῦ μενεξεδί, κοντὰ στοῦ ἡ-
[λοῦ τῇ δύσει,
ποιὸς μπορεῖ τάχα νὰ σὲ δῇ χωρὶς νὰ
[σ' ἀγαπήσῃ;

2.—*Ποῖον* *ἄρωμα* *σὰς* *ἀρέσει* *περισσότερον*; Ὡ θυμαράκι ἀγαπητό, τὴν ὁμορφὴν εὐω-
[διά σου,
δὲν τινε βρίσκω ὅσο ἂν ζητώ σ' ἄλλο
[ἄρωμα—στογαῖον!

3.—*Ποῖον* *ἄνθος* *σὰς* *εἶναι* *προσφιλέστερον*; Μικρὸ λουλούδι ταπεινὸ, ποὺ μόνη ἔ-
[χω φυτέψει,
σὲ μιὰ γλαστροῦλα, σὲ πονῶ. Ἐσὺ μ' ἔ-
[χεις μαγέψει.

4.—*Ποῖον* *ζῶον* *ἀγαπᾶτε* *περισσότερον*; Σὰ μέλος μέσ' τῇ φαμίλιᾳ γατάκι γιὰ
[σκυλάκι
τί καὶ τὸν λείπει μιὰ μιλιὰ, εἰν' ἄν-
[θρωπος λιγάκι.

5.—*Ποῖον* *χοῶμα* *ὀφθαλμῶν* *καὶ* *κόμης* *προτιμᾶτε*; Σ' ἀγαπημένου τῇ θεωρίᾳ ὅλα κανεῖς
[πονάει,
καὶ λογὴς μάτια, μαλλιά γιὰτὶ ἡ ψυχὴ
[μιλιάει.

6.—*Ποῖον* *εἶναι*, *κατὰ* *τὴν* *γνώμη* *σας* *τὸ* *καλύτερον* *προτέριμα*; Χαρά σ' ἐκείνη τὴν ψυχὴ ποὺ ζῇ μ' αἰ-
[σινδοξία,
αὐτὴ γιὰ τ' ἄλλα εἶναι ἀρχὴ καὶ ἔχει
[τὴν πρώτην ἀξία.

7.—*Ποῖον* *εἶναι* *κατὰ* *τὴν* *γνώμη* *σας* *τὸ* *χειρότερον* *ἐλάττωμα*; Ἄλλοι σ' αὐτὸν π' ὅσα καλά καὶ ἂν ἔ-
[χῃ τὰ παινάει,
καὶ τρισάλλοι στον ποὺ πολλὰ διαρκῶς
[κατηγοροῦν.

8.—*Εἰς* *τί* *σὰς* *ἀρέσει* *νὰ* *καταγίνεσθε*; Ὅταν μὲ μιὰ δουλειὰ σώσῃ τὸν ἄλ-
[λους καλὸ κάνω,
νά! μένα τί μ' εὐχαριστεῖ τέτοια εὐ-
[καιρία δὲν χάνω.

9.—*Ποῖον* *εἶδος* *ἀναψυχῆς* *σὰς* *ἀρέσει* *πε-* *ρισσότερον*; Τί ἱκανοποίηση ἡ ψυχὴ μετὰ ἀπὸ μιὰ
[ἐργασία
ὅποια καὶ ἂν βρῇ ἀναψυχὴ σου φέρνει
[εὐτυχία.

10.—*Ποῖα* *εἶναι*, *φρονεῖτε*, *ἡ* *μεγαλύτερα* *εὐτυχία* *εἰς* *τὸν* *κόσμον*; Τί θὲς πολὺ συλλογισμό; Αὐτὸς θὲ νὰ
[εὐτυχίσῃ,
ποὺ βρῇ γοργὰ τὸν προορισμόν ποὺ τοῦ-
[ταξε ἡ φύση.

11.—*Ποῖαν* *τύχη* *θεωρεῖτε* *ὡς* *περισσώτε-* *ρον* *ἀξιολύπητον*; Πόσο πικρὸ ἔχει ριζικό, ἄλλοι καὶ τρι-
[σαλλοὶ του,
ποὺ ζῇ χωρὶς ἰδανικὸ τὴν ἄχαρὴ ζωὴ
[τοῦ.

12.—*Ἄν* *ἐπιτρέπεται* *ἡ* *ἐρώτησις*—*πόσων* *ἐτῶν* *εἶσθε*; Τὴν ἄδεια, φίλε ἀγαπητέ, προτοῦ κανεῖς
[τὴ λάβει,
δὲν πρέπει νὰ ζητᾷ ποτὲ καὶ ἔτσι ἡ εὐ-
[γένεια παύει.

13.—*Ποῖον* *ὄνομα* *θὰ* *ἐλαμβάνετε* *ἐάν* *ἡ* *ἐκλογή* *ἀφῆντο* *εἰς* *ὑμᾶς*; Ἐχει καθέννας ζυμωθεῖ τόσο με τὸνο-
[μά του
ποὺ θαρρεῖς ἄλλο ἂν τοῦ δοθῇ θὰ χά-
[σῃ τὰ νερά του.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς *Εὐρυπιδίου*
τὴν 28 *Ἰουνίου 1938*

ΑΠΟ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἀρχίζει τὸ νέο μου θυμᾶσιον μυθιστόρημα «Ὅταν ἀναστήθηκε τὸ Μακμούθ». ποὺ σὰς εἶπα γι' αὐτὸ πολλὰ σὲ προηγουμένω. Τὸ «Μυστήριον τῆς ξανθῆς κούκλας» τελειώνει σὲ μεθ' ἑαυτοῦ. Ὁ «Τὸν Σῶγερ» ὅμως θὰ βσταῇ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ τελειώσῃ καὶ τὸ νέο. Ὁ «Κω-στάκης» τῆς Κυρὰ Μάρθας θὰ βσταῇ ἀκόμα ἓνα-δύο μῆνες, καὶ ἔπειτα θὰ τὸν διαδεχθῇ ἄλλο μικρὸ γιὰ τὰ μικρά. Σύμφωνοι;

Ἀνθος τῆς *Ἀνατολῆς*, ἐλπίζω πὺς οἱ φρόνοι σου βγῇκαν μ' αἰτίαν καὶ πὺς πῆ- γες τόσο καλὰ στὰ Νεοελληνικά σου καὶ σ' ὅλα τὰλλα μαθημᾶτα. Ἐλαβὰ καὶ τίς *Ἀσκήσεις* σου. Ἀλλὰ πρῶτον εἶναι λίγες—τρεις μόνο, ἔπρεπε νὰ ἦσαν τουλάχιστο δέκα—καὶ δεύτερον δὲν ἔχεις σημειώσῃ τίς λύσεις τους. Κάμνε λοιπὸν ἀκόμα μερικές, γράψε μου τες δὲς μαζί σ' ἓνα τετράδιον—ὅσο μπορεῖς πιὸ καθαρά, εὐκρινέστερα—καὶ μὴν ξεχάσῃς πάλι νὰ σημειώσῃς, πλὴν ἀπὸ κᾶτω στὴν καθεμιὰ *Ἀσκήσιν*, καὶ τὴ λύσιν τῆς. Σὲ περιμένω.

Ἐγκάρδια συλλυπητήρια, *Ἀνταλόζα*, καὶ στὴν ἀδελφὴ σου ἐσίλῃς, ἀπὸ μὲνα καὶ ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ τόσο λυπηθῇ- κάμε ὅταν διαβάσῃς τὸ πένθιμον γράμμα σου. Ὁ καίμενος δ' μπαμπᾶς! Τί μεγάλο δυστύχημα! Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνετε κου- ράγιο γιὰ τὴ μαμμὰ. Εὐτυχῶς ἔχετε με- γάλον ἀδελφὸν ποὺ θὰντικταστήσῃ ἔκείνον ποὺ τόσο πρόωρα σὰς πήρε ὁ Θεός. Ὑπο- μονή.

Εἶναι ἀπαραίτητο, *Ὀλυμπιονίκη*, νὰ αἰσθάνεσαι κανέναν αὐτὸ ποὺ γράφει. Ἀλλὰ νὰ ἔχῃ καὶ νοῦ, γιὰ νὰ ξέρῃ πὺς νὰ τὸ γράψῃ. Αὐτὰ τὰ δύο μαζί κάνουν τὸ τα- λέντο. Γιατὶ δ' νοῦς μόνον χωρὶς τὸ αἶσθη- μα δὲν κάνει τίποτα σπουδαῖο, οὔτε—πο- λὺ λιγώτερον—τὸ αἶσθημα μόνον χωρὶς τὸ νοῦ. Ἀπὸ τὰ κομμάτια σου, ποὺ δημοσιεύ- θηκαν μὲ [Α], κρίνω πὺς εὐὸς ἔχεις καὶ τὰ δύο καὶ καλὰ σοὺ τὸ εἶπε καὶ ὁ Θεός σου. Ὁ κ. Ξενοπούλου θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν θὰ μπορούσε νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴν πρόσκλησιν καὶ νὰρθε στὴν πατρίδα του ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια. Ἀλλὰ θὰ μπόρῃ; Στὴν ἡλικίᾳ του δύσκολα κανεῖς μετακινεῖσαι καὶ ἔπειτα ἔχει τόσες δουλειές!..

Βασίλισσα τῶν Δουλοῦδιων, σοὺ ἐ- νέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμόν καὶ σοὺ ἔστειλα καὶ τὸν Ὀδηγό. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου «νὰ μὴν κα- θυστερήσῃς ἀπὸ τὰλλα μου παιδιὰ». Κι' εἶχες κάποια ὑποχρέωσιν—«la noblesse oblige» λένε οἱ Γάλλοι—ἀπὸ μαμμὰ σου, θεία σου, θεοὶ σου καὶ ξεχάσῃς σου ἦταν ὅλοι Διαπλάσσοι. Περιμένω λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Καὶ τὸ δικό σου ψευδώνυμο, *Διαβολάκι*, τὸ ἐνέκρινα μὲ χαρὰ. Πολὺ ὠρατὸ τὸ πρῶ- το σου γράμμα, καὶ ὁποθέτω πὺς ἔτσι θὰ- ταν καὶ ἔκείνα ποὺ ἔχισες ἀντὶ νὰ μοῦ τὰ στείλῃς. Γιατὶ καὶ τίς σκέψεις σου ἔ- χεις σὲ τάξιν, καὶ ἡ ἔκφρασί σου εἶναι πάν- τα καλὴ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λό- για, καθὼς καὶ ὁ κ. Ξενοπούλου, καὶ ἔλ- πίζω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ οὐ συχνά.

Μὰ ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς, *Κάου Μπῶν*, ἀπὸ ἔχῃς τόσα χρόνια συνδρομή- τρια. Χαίρω ποὺ θὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ περιμένω εὐχαρίστως θὰ εἶδες τὴν ἔγκρι-

σιν τοῦ ψευδωνύμου σου. Σὲ χαιρετᾷ καὶ ὁ κ. Φαίδων. Γράψε μου.

Εἶπα, *Διμνοθαλασίτη*, τί ὠρατὰ ποὺ πέρασες τίς διακοπὰς στὴ Ζάκυνθο, ποὺ πήγες γιὰ μιὰ ἐβδομάδα καὶ ἔμεινες δύο. Τὸ ξεκούρασμα ἦταν μεγάλο, ἀλλ' ἀ- ναγκασιὸν γιὰ τὴ μελέτη ποὺ σὲ περιέμενε στὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ χρόνου. Τώρα βέ- θαια θὰ τελειώσῃς ὅλα καλὰ καὶ θὰ ἐτοι- μάσῃς γιὰ ἓνα ξένοιστο καλοκαίρι. Χαί- ρω ποὺ τόσο ἀνταποκρίθηκαὶν σὲς Μ. Ἀγ- γελίης σου. Περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα.

Ὁ θάνατος τῆς καλῆς σου μητέρας, *Πι- τοῖρικε*, ἦταν ἀληθινὴ ἀνάπαυση, ἀπὸ εἶχε ὀκτὼ χρόνια ἀρρωστήσῃ σὲ κρεβάτι, καὶ καλὰ λές πὺς ὁ Θεὸς τὴν ἐκάλεσε κοντὰ του γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριό τῆς. Μὲ συγκίνησιν μαθαίνω πὺς, σὺν κό- ρῃ καὶ αὐτὴ Διαπλάσσοῦλα, μάγαποδες ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, καὶ πὺς τὰ φυλλάδια μου τῆς ἦσαν μιὰ παρηγορία σὲ μαρτυριὸν τῆς κρεβάτι, ὅπου εὐχαριστιό- ταν, μὲ τὸ μολύδι στὰ χέρια, νὰ λύνῃ καὶ τίς *Ἀσκήσεις*. . . Ὡ, βέβαια ποὺ θὰ φυ- λάξῃς σὺν καμψηλίᾳ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον ποὺ εἶχε στὰ χέρια τῆς λίγες ὥρες πρὶν ἐξφυχθῇ. καὶ πὺς θὰ διατηρήσῃς γιὰ πάντα, μαζί μὲ τὴν ἱερὰ τῆς μνήμην, καὶ τὴν ἀγάπην σὲ μένα, ποὺ ἐκείνη σοὺ κληρο- δότησε.

Δὲν ἐπιτρέπεται βέβαια, *Ἀσπρὸν Γλάρος*, ἀλλὰ κάνω μιὰ ἐξαιρέσιν γιὰ σένα ποὺ παίρ- νεις τὸ φυλλάδιόν μου ἀπὸ τὸ Δεκέμβριον καὶ μάγαπες τόσο, καὶ σὲ δέχομαι στὴν κίνη- σιν. Σοὺ ἐνέκρινα, καθὼς καὶ εἶδες, τὸ ψευ- δώνυμόν καὶ σοὺ ἐστειλά τὸν Ὀδηγό. Φρόν- τισε τώρα καὶ οὐ, μόλις μπόρῃς, νὰ γί- νῃς καὶ τακτικὸς συνδρομητής. Στὸ μετα- ξύ, μπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς σὰ νὰ ἦσουν.

Πραγματικῶς εἶχες «κῆφι», *Παιχνιδιάρη*, καὶ μοῦ ἔκαμες ἓνα ὠρατὸ γράμμα ποὺ μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Σ' αὐτὸ εἶδα μὲ χα- Ͼ καὶ τί καλὸ, τί ἀπάνω καθηγητὴ ἔχεις. Σὰς μιλᾷ γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ θαντι- μωσιπίζεσαι στὴ ζωῇ, σὰς συσταίνει τὴ γνώσιν τοῦ τόπου σὰς καὶ, ἐνῶ εἶναι φίλος τῆς δημοτικῆς, σὰς λέει πὺς πρέπει νὰ μαθαίνεσαι καλὰ καὶ τὴν καθαρεύουσα. Μ' αὐτὸ δὲν σὰς λέω πάντα καὶ ἔγω; Ἡ κα- θαρεύουσα εἶναι ἀπαραίτητη, ὅχι μόνο γιὰτ' εἶναι ἡ ἐπίσημη γλῶσσα, παρὰ καὶ γιὰτὶ βοηθεῖ στὴν ἐκμάθησιν τῆς δημοτικῆς. Τὸ κᾶτω-κάτω, ἡ δημοτικὴ δὲν εἶναι παρὰ ἡ καθαρεύουσα μὲ ἀπλούστερη σύνταξιν καὶ συμμορφωμένη μὲ τὸ τυπικὸ τῆς νέας γραμ- ματικῆς. Οἱ λέξεις τῆς ὁμοῦ, ἐκτός ἀπὸ μερικές ἑσπικές—φράγκικες, τούρκικες, ποὺ καὶ αὐτὲς ὀλοένα τίς ἀντικαθίστανται—ἔχουν ρίζες ἀρχαῖες ἐλληνικές.

Ἐτοί πάντα, *Ἀφροδέσσα*, τὴν τρικυμία διαδέχεται γαλήνη καὶ τὴ γαλήνη τρικυ- μία—καμμιὰ φορά καὶ σὲ καλὰ καὶ, ὅπως συνέβη καὶ σὲ δικό σου τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ἔγραψες. Εἶδα καὶ τὴν πατριωτικὴν ἐκδρο- μὴν στὴν Καλλονὴν, καὶ εὐχαριστῶ τὴν κυ- ρὰ Νομάρχου, τὴν καλὰ Διαπλάσσοῦλα, γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ σοὺ εἶπε γιὰ μένα. Καὶ τί συμπῶσιν νὰ ἰδῇ πρῶτα-πρῶτα τὴν ἀπάντησιν ποὺ σοὺ εἶχα σ' ἐστὶν τὸ φυλ- λάδιον καὶ νὰ ἐπαινέσῃ τὴν *Ἀφροδέσσα*, χω- ρὶς νὰ ξέρῃ πὺς εἶσαι σὺ. . .

Ἡ *Ξανθὴ Χωριατοπούλα* μοῦ γράφει: «. . . Πήγαμε νὰ περάσωμε τὸ καλοκαίρι μας στὴν Κηφισιά. Ὁ θεὸς μου μοῦ ἐχά- ρισε ἓνα τόμο σου καὶ περὶ πολὺ δὲμορφη διαβάσθῃς τὰ τόσα διασκεδαστικὰ μυθι- στορήματα καὶ λύνοντας τοὺς παλιούς Λε- γίμους καὶ Γρίφους. Κι' ἐτοί διακαθά- ρω μὲν καὶ χαρὰ χάρις σὲ σένα. . .» Μὰ δὲν σὰς τὸ εἶπα καὶ ἔγω; Γιὰ νὰ περάσῃς εὐ-

χάριστα τὸ καλοκαίρι σὰς, ἀρκεῖ νὰχτες νὰ διαβάσῃς μερικοὺς παλιούς μου τόμους. Κι' ἔνας μόνο ἀρκεῖ, ὅπως βλέπεις ἀπ

καί θά σοῦ πῶ· πολὺ μὲ λύπηος καὶ μένα αὐτὸς ὁ ἀπροσδόκητος θάνατος· χαίρω ποὺ ἀλληλογραφεῖς μὲ τόσα Διαπλάσπουλα· περιμένω τὰ ἔσοπαθώματα σου καὶ τὸ μεγάλο σου γράμμα·) **Δάφνην τοῦ Κήπου** (ἔστειλα· περιμένω τώρα τὸ μεγάλο σου γράμμα καὶ τὴ φωτογραφία γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα· τί ὥραία ποὺ θὰ περάσῃς τὸ καλοκαίρι σὰ βουρὰ!) **Γελαστόν Ἀντιπλοίαρχον** (ἔξετέλεσα· τὰ κομμάτια θὰ τὰ διαδώσω μὲ τὴ σειρά τους περιμένω τοὺς βαθμούς·) **Νεράϊδαν τοῦ Λάου** (ἔστειλα 4 λυσόχαρτα· χαίρω ποὺ πῆγες καλὰ γράψε μου καὶ τοὺς βαθμούς όταν θὰ τοὺς μάθῃς·) **Ἐρρέϊνον ντ' Ἀλμπαρέ** (ἔχει καλῶς· ταχυδρομικὰ δὲν ὀρεῖται·) **Φρόντε-ρικ Μάρε** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· λύσεις, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ, δεκτέ·) **Ρίν-Τίν-Τίν** (χαίρω πολὺ γιὰ δὲ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς στὴν κατασκήνωση καὶ σὸ χωριὸ ποὺ θὰ περάσῃς τὸ καλοκαίρι·) **Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι** (ἔλαβα· περιμένω καὶ τὸ ποίημα· καλῶς νὰ ἔλθῃς· μὲ πολλὴ χαρὰ θὰ σὲ γνωρίσω· γιὰ περισσότερα δὲν ἔχω σήμερα τόπο·) **Ἀέναν Χάρεν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰουνίου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου.

408. Λεξιγράφος
Τὸ πρῶτό μου εἶναι πρόθεσις,
Νησί τὸ δεύτερό μου,
Κι' ἀπ' τοὺς παλινὺς κάποιος γνωστὸς
Σοφὸς τὸ σύνολό μου.

Λεῖλα

409. Συλλαβόγραφος
Ἀπαγορεύεις μὲ τὸ πρῶτό μου,
Τάλλο, ὁπωσδήποτε, φωτίζει...
Καὶ βασιλιάς ἀρχαῖος τὸ σύνολο,
Ἀστεία παθήματα θυλίζει.

Λεῖλα

410. Στοιχειόγραφος
Ψαριοῦ ποὺ τρώγεται παστὸ
Πετῶ κεφάλι καὶ λαιμό,
Κι' ἐκεῖ ποὺ ἦταν τί ὥραία,
Βροχὴ μᾶς ἔπιασε ραγιδία.

Σαρπηδών

411. Αἶνιγμα
Ἀρσενικό τοῦτο δὲν ἔχει·
Ἀλλὰ τὸ ζῶο γιὰ νὰ τρέχῃ
Καλὰ, τὸ θηλυκὸ τοῦ πεταλῶνουν.
Μὲ τὸ οὐδέτερό του, τώρα,
Στρατιῶτες ἀπὸ μία χώρα,
Ἄλλους, ἐχθρούς, ἀπ' ἄλλη τοὺς σκοτώ-
[νουν.

Σαρπηδών

412. Δικτυωτὸν
* * * * * = Νεοέλλην ποιητής.
* * * * *
* * * * * = Χώρα τῆς Β. Εὐρώπης.
* * * * *
* * * * * = Ἡ Ἀθηνᾶ τῶν Ῥωμαίων
* * * * *
* * * * * = Κανὼν καὶ ὀλέθριον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μάγγας

413. Κρυπτογραφικόν
1234567810 = Μυθολογ. Τέρας.
2973290 = Εἰς τῶν δώδεκα.
32390 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
4590 = Πτηνόν.
567890 = Τετράποδον.
62190 = Βαλκανικὸν ὄρος.
76236 = Θηρίον.
8293 = Ἀκρωτήριο.
98190 = Διὰ τὰ πλοῖα.
06786 = Ἐρπετόν.

Μάγγας

414-418. Πτερωτὸν Γράμμα
Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δεύτεραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθέτης·
Μεγάλῃ θεᾷ—Ὁρος τῆς Ἀττικῆς—
Ἀρχαῖον ἐνδυμα—Πόλις τῆς Σικελίας—
Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής.

Γαλανομάτα

419. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὗρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά των νὰ ποτελοῦν εὐρωπαϊκὸν κράτος·
Ἀπηνής, ἀμαθής, νέος, κακός, ἄφρων, χονδρός, προσιτός.

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

420. Φωνηεντόλιπον

μυσθ-πρ-πρς

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

421. Γρίφος

MM τ' εἰκὼν ὅπῃ θ' οἶκος.
Βασίλισσα Νεφερίτι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16.

201. Γαρυφαλὼν (γάρο, ὕφαλον).—202. Ἰκαρία-Καρία.—203. Ζητῶ-ζήτω!—204. Ὁ Ταῦρος.—205.

Α Σ Π Α Σ Ι Λ 206. ΑΕΙΘΑΛΗΣ (εἶ-
Τ Ο Α Θ θε, Ἰλιάς, θεία, Λεῖα,
Π Ο Δ Α Ρ Γ Η Ἡσαΐας, σέλας).—
Α Δ Α Ι Ν 207. ΣΟΦΟΚΛΗΣ
Σ Α Ρ Ι Σ Σ Α [πυρρός, ναός, ἀσ-
Ι Γ Σ Ι Φής, Σόδομα, θρη-
Α Θ Η Ν Α Ἰ Σ σκεῖα, κοῖλος, Κρῆς.
Θρασύς).—208. Ἀρχή

τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. (Ἡ ἀ-
νάγνωσις, ἐκ τῶν ἀνω δεξιὰ, Τ Ο Υ Α
νάγνωσις, ἐκ τῶν ἀνω δεξιὰ, Υ Σ Π Ρ
μαϊανδροειδῶς. Αἱ λέξεις τῆς Σ Ο Α Χ
Ἀκροστιχίδος: Τοῦτο, Ὑαι-
νΑ, Ὑπερο, Πῶρ, Σαρλο, Ι Τ Ν Η
Ἀλλάχ, Ἰσμέτ, Νάρεν, Μυ-
τιλήν, Οὐτῶν).—209. Τῶν φρονίμων Μ Η Ο Τ
ὀλίγα.—210. Ἀνδρῶν ἀρίστην πᾶσα γῆ
τάφος (ἀνδρῶν. Νὰρ εἰς τόν, πα σ' αἶ,
ἦτα, φῶς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ πᾶν δὲ στοιχεῖον
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 4, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΗ'—527]

Οσοι-ες περιμένετε γράμμα μου μὲ συγ-
χωρεῖτε. Οἱ διαγωνισμοὶ καὶ ἔνα τα-
ξίδι μὲ ἐμπόδιον.

Κυκλαμιά

[ΛΗ'—528]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γελαστός Ἀντι-
πλοίαρχος, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Λοχαγὸς
Ντρεῦφους, ΤΑΜΙΑΣ: Μικρὰ Καλλιτέ-
χνης, Ἀντιπροδωποῖ: Ἀθηνῶν: Μ. Φι-
λόσοφος. — Δεχόμεθα μέλη καὶ Ἀντιπρο-
σώπους.

[ΛΗ'—529]

Α τθίδες: Λεξικὸν ἱερῶν καὶ ἐμπεδῶ (!!)
Κοκκιννοκουφίτσα = Σταυρινὸν (!!!)
Ἀστέρης: Ὁ Ρ. Ταῦρος... ἐγύρις; (!!!)
«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΗ'—530]

Πρωτοπαίοντας σὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως. χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀλ-
ληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.
Γράφατε: Κύριον Σμυρναγκαί, δὲδς Καλ-
λισταίωτου, 14, Ἀθῆνας (8).

Ράο-Ράμα

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν
τῇ συνδρομῇ τους νὰ τῇ στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὑπ'
ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ
καθυστερήσει ἐπομένως δυσκο-
λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ-
παιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

[ΛΗ'—531]

Α τθίδες, μὲ δέχεσθε μέλος;
Ράο Ράμα

[ΛΗ'—532]

Α νναλλάσσω μὲ ὅλους-ες Μ. Μυστικά.
Ἀλληλογραφῶ.

Ἀνδρέαν Ρ. Κούνδουρον
Νεάπολιν (Κρήτης)

[ΛΗ'—533]

Ρ. Τ., ἔλαβα. Μπάνια σὸ Π. Φάληρο.
Ντανιὺλ Νταριέ

[ΛΗ'—534]

Ο παδὲ Ἀμερικανισμοῦ, γιατί δὲν ἀ-
παντᾷς;
Ντανιὺλ Νταριέ

[ΛΗ'—535]

Εχουσα ἀνὰ χεῖρας ἡ Κοκκιννοκουφίτσα...
15 ἀποκαλύψεις ἱερῶν... Λεξικὸν ἀπο-
καλύψεων!.. Τὴν μεγάλην... Πρόεδρον!
θὰ βοηθήσῃ ἡ ἀποκαλυφθεῖσα Τρελλή Χα-
βανέζα. Ἀποκαλύπτουσα ἵνα διακπεραιω-
θῇ τὸ Ἀνόητον Λεξικόν. — Υ. Γ. Ἐννοεῖ-
ται, ὅτι τὰ 15 Ψευδώνυμα ἔχουν... ἀπο-
καλυφθῇ ἄλλοτες.

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΛΗ'—536]

Λίαν προσεχῶς προκηρύσσεται Με-
γας Διαγωνισμός.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΛΙΟ

[ΛΗ'—537]

Βασίλισσες (Νεφερίτι, Πτωχὴ Βα-
σίλισσα κτλ.), ποῖα ἀπὸ σᾶς θέλει ν'
ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν

Μικρὴ Βασίλισσα

[ΛΗ'—538]

Μαγεμένη Βασιλοπούλα, τί γίνεσαι;
τί κάνει ἡ Σόνια;—Λευκὴ Καμέλια

[ΛΗ'—539]

Α νναλλάσσω τετραδιάκια μὲ διαπλάσο-
Ἀπούλες μικρὰς τάξεις. Γράφατε: (ΛΗ'
—329). Τίς Τάκ, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις
τετραδιάκι;
Γαλανομάτα

[ΛΗ'—540]

Τί γίνεσαι, Μεγάλῃ Ἰδέα; Στέλλα Βιο-
λάντη, σὲ περιμένω. Ἀνταλλάσσω τε-
τραδιάκια καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες.
Ἀγίς: Δνίδα Φροσούλαν Ν. Ἀναγνωστο-
πούλου, Ἀφροδίτης 5. Καλλιθέα-Ἀθηνῶν.
Κυματίζουσα Κυανόλευκη

[ΛΗ'—541]

Στίς: Λεῖλα, Ἀζιαντέ, στέλνω θερμὴς
εὐχαριστίας, καὶ ἀκόμη θερμότερα συγ-
χαρητήρια γιὰ τὸ δίπλωμα.—Νινέττα

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δη-
λώσιν ἀμέσως τὴν νέαν των δευτέρων
σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες
καὶ δαχαμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς
νέας ταῖνας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα
διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των